

Szalézi Értesítő

2015/3

A bicentenáriumi jegyében
ORATÓRIUMOK TALÁLKOZÓJA

Interjú
EGY „RÉGÓTA FIATAL” SZALÉZI

Beszámoló
MINDEN ÚT RÓMÁBA VEZET

FERENC PÁPA VALDOCCÓBAN

Isten éltesse, Don Bosco!

A bicentenárium jegyében

Oratóriumok találkozója

Pélföldszentkereszten találkoztak június 24-én az óbudai, pesthidegkúti, újpest-megyéri, mogyoródi és nyergesújfalui oratóriumok résztvevői, és a balassagyarmati oratóriumból is volt képviselő.

A hatalmas tömeget megmozgató program szervezője és vezetője Misquitta Claudius atya, szalézi ifjúságsztorációs megbízott az oratóriumok vezetőivel és animátoraival együttműködve felosztotta a feladatokat, így a szalézi nyári oratóriumokban résztvevő gyermekek jól szórakoztak, a szaléziak pedig ismét egy sikeres napot tudhattak maguk mögött.

A házigazda a nyergesújfalui szalézi oratórium volt, akik a színpad és a hangosítás mellett a csoportok eligazításáról is gondoskodtak, az érkezőket pedig bansszal fogadták.

Az óbudai nyári napközi oratórium résztvevőivel Kukuczka Robert atya, Depaula Flavio atya és Fülöp Tibor érkezett, a mogyoródiakat Kovács Kati nővér és Khangchian Margaret nővér, a pesthidegkútiakat pedig Ewa Gamoń nővér vezette. Az újpest-megyéri oratóriumból egy kis csapat érkezett Hartai Gábor atya vezetésével, mivel ők már túl vannak a nyári napközi oratórium mozgalmas hetén. A nyergesújfalui nyári napközi oratórium csapatainak irányításában Misquitta Claudius atyának Nádudvari Géza testvér segítette.

A vidám tömeget Ábrahám Béla tartományfőnök atya köszöntötte, és egyben meghívta a nyár további szalézi programjaira.

Az óbudaiak egy a bicentenárium tiszteletére összeállított bansszal köszöntötték a gyerekeket, majd a bevezető animáció következett, amelyben kiváló humorral jelenítették meg a szerzetesek éve jegyében a Magyarországon is jelen levő rendek alapítói, ismert szentek párbeszédét a Mennysorszámban: Don Bosco, Loyolai Szent Ignác, Boldog Özséb, Néri Szent Fülöp és Ward Mária szerepébe örömmel bújt szalézi, jelölt és animátor egyaránt.

A közös szentmisére a lourdes-i barlangnál levő tisztásra vonultak a gyerekek, amelyen a főcelebráns Quadros Lytton atya volt, a hangosítást és a zenei szolgáltatást pedig az óbudaiak adták.

Lytton atya prédikációjában felhívta rá a gyerekek figyelmét, hogy ezen a napon alapítójuk, Bosco Szent János névnapját ünnepelik a szaléziak. Ilyen ünnepek alkalmával meg szoktuk örökíteni ezt a boldog pillanatot, és ezért Don Bosco születésének kétszázadik évében is készítünk majd egy közös képet emlékül – mondta. Három képet idézett fel a gyerekek számára: egy gyerekkori élményét, amelyből az igazmondás, a segítség és a szerető Isten képét vázolta fel, majd felidézte Don Bosco gyerekkori tapasztalatát kora papjaival, amiből az odafigyelésre és kölcsönös kedvességre, figyelmességre utalt azok iránt, akiket szeretünk. Végül pedig egy Don Boscoról készült fotó segítségével a küldetésre hívta fel a figyelmet, rámutatva, hogy nem csak olyan közösséget kell keresni, ahol jó lenni, hanem ahol jót is lehet tenni.

A délután a tó körül telt nagy közös játékkal, amelyben minden csoport részt vett, majd végül Don Bosco születésének kétszázadik évfordulójáról kétszáz lufival emlékeztek meg a gyerekek.

Atyánk születésnapja

A tartományfőnök levele

Kedves Szalézi Család!

Elérkezik a nagy nap, augusztus 16. Álljunk meg egy kis időre és adjunk hálát a mennyei Atyának Bosco Szent János születésének bicentenáriumán.

Atyánk születésnapjára három éve készülünk. Megismertük életét, elmélyítettük lelkiségét és tanulmányoztuk pedagógiáját. Rendünk előljáróinak írásai, elmélkedései vezettek minket.

Az előkészületünk fénypontja Don Bosco ereklyéjének magyarországi zarándoklata volt. Don Bosco eljött magyar családjához, meglátogatott, megerősített minket. Tíz napig ünnepeltünk, de akik együtt lehettünk, bennünk a hatása még sokáig elevenen él.

A bicentenáriumi előkészület közben megünnepelhattuk a szaléziak magyarországi letelepedésének száz éves jubileumát és megrendezhettük Sándor István szalézi testvér, vértanú boldoggá-avatását.

Gazdag programsorozattal ünnepeltünk és készültünk: kiállítások, fesztiválok, találkozók és lelkigyakorlatok. Mind azt a célt igyekeztek szolgálni, hogy felkészüljünk Atyánk születésnapjára.

Édesanyák és édesapák megünneplése különbözik, más hangsúlyú, stílusú esemény. Az apák köszöntése talán kevésbé érzelmes, kevesebb a csillogás. De jelentős benne az azonosulás. Azonosulni szeretnénk az ünnepelttel, feltekintünk rá. Hangsúlyossá válnak az általa képviselt esz-

mék, értékek. Felelgetjük az életút jelentősebb állomásait.

Ilyen atyai köszöntést szeretnénk adni Don Boscónak is. Életútját, élettapasztalatát elemezni, saját életünkkel párhuzamba állítani. Így keresve tanácsot vagy megerősítést. Idézzük mondatait, gesztusait, hogy közelebb kerülve hozzá megértsük motivációit, erőt merítsünk elköteleződéséből. Ezméit és elveit tanulmányozzuk és átültetjük korunk mai kihívásaira, hogy így atyai megerősítésű, hiteles válaszokat adhassunk a mai fiataloknak.

Don Bosco kedves tisztelői!

Fejezzük ki atyánk iránti szeretetünket azzal, hogy születése napján szentmisével ünneplünk, hálát adunk érte, vele. Imádkozzuk el előkészületül naponta a bicentenáriumi ünnep imádságát. De igazából azzal a köszöntéssel szerzünk Atyánknak örömet Családjában ha azzal a lelkiséggel, életszemlélettel élünk, amit ő adott nekünk, ő hagyott ránk.

Isten éltesse a 200 éves Don Boscót,
Isten éltesse a mindig fiatal Szalézi Családot!

*P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök*

Ima Don Boscóhoz születésének bicentenáriuma

Ifjúság Atyja és Mestere,
Bosco Szent János,
ki fogékony voltál
a Lélek ajándékaira,
meghallottad az idők szavát,
és aki a fiatalok,
főleg a legkisebbek
és legszegényebbek számára
Isten szeretetének jele voltál.
Légy vezérünk
az Úr Jézussal való barátságban,
hogy felismerjük Őbenne
és Evangéliumában
életünk értelmét
és boldogságunk igazi forrását.
Segíts, hogy örömmel
tudjunk válaszolni
arra a meghívásra,
amit Istentől kaptunk,
hogy a közösség építői legyünk
a mindennapokban,
és lelkesen tudjunk
együttműködni az Egyházzal
a társadalom építésén.
Kérd számunkra
az állhatatosság kegyelmét,
hogy mind tökéletesebben
éljük meg a keresztény életet,
a nyolc boldogság
lelkisége szerint.
Add, hogy Szűz Mária,
a Keresztények Segítségé
vezetésével egykor Veled
lehessünk a mennyország
nagy családjában.
Ámen.

**A Szalézi Értesítő következő száma októberben jelenik meg.
Köszönjük, hogy segíti munkánkat a mellékelt csekken befizetett
adományával!**

Úgy, mint MÁRIA, a SZENTLÉLEK társa

Amikor földünk számos pontján a horizont és a jövő elsötétül, olyanok lehetünk, mint az a fiatal nő, aki képes volt fordítani a világ sorsán, és a Szentlélek társaként segítette a tanítványoknak, hogy ők maguk is az Úr Lelkének társaivá váljanak, akár csak Don Bosco.

meggyőződéssel élte meg, végül meg is tapasztalta, hogy „mindent Ő vitt véghez”.

Ez tehát hívói létünk és Mária-tiszteletünk magával ragadó valósága: Mária, egy fiatal nő, egy leány, nem csak azt engedte, hogy a Szentlélek vezesse őt, hanem hogy benne is lakjon, és ezzel gyökeresen megváltoztatta a világ történelmét. A **Szentlélek társává** vált, és eszerint is élte az életét.

Gondoljuk végig, milyen erővel bír egy „igen”, egy „legyen”, és ne féljünk „igen”-t mondani az Élet Urának, hogy mi is a Szentlélek társaivá váljunk. Azt fogjuk tapasztalni, hogy az életünk – bár nem lesz nehézségek nélküli – olyanná válik, amelyet érdemes megélni.

„Akárhol is történjék, ha a keresztények összegyűlnek imádkozni Máriával, az Úr elküldi hozzájuk a Szentleket.”

(XVI. Benedek pápa)

Üzenetemet a szalézi világ bölcsőjénél írom nektek, ahol valamennyien megszülettünk a szalézi életre: Valdoccóban. Ez a nap rendkívül különleges. Május 24-e, pünkösöd és Mária, a Keresztények Segítségé ünnepé.

Ezen a fizikai, történelmi és teológiai helyen minden Don Boscóról és Máriáról, a Keresztények Segítségéről beszél. Ezek az udvarok – amelyeket ma macskakő fed – játszott és sétált Don Bosco, Margit mama, Savio Domonkos, Rua Mihály, Cagliari atya és számtalan fiatal, majd szalézi, akik hittek ebben az álomban, amelynek társai és hirdetői voltak.

Azért használom a „társ” szót, mert erről szól ez a nap és ez az ünnep, mert mikor Mária köré gyűlünk, ahogy az Úr húsvétja után a tanítványok, a Szentlélek is jelen van köztünk.

Az Oltáriszentség ünnepén, ebben a csodálatos bazilikában, amelyet Don Bosco hite és karizmája örökségként hagyott ránk, éreztem, amint a templom az utolsó vacsora termévé változik, ahol Mária biztosít bennünket a Szentlélek jelenlétéről, velünk együtt imádkozik, és arra buzdít, hogy legyünk nyitottak az ajándékaira. Ő a legnagyobb biztosítékunk, hogy az Úr Lelke köztünk van.

Mária az Angyali üdvözlés fiatal szűz leánya és a Szűzanya, aki az apostolokkal volt pünkösöd napján. Az emberiség és az egész teremtés története két rendkívüli pillanatának volt részese. Az angyali üdvözlés és a pünkösöd két kivételes, magasztos alkalom, melynek valódi főszereplője maga a Szentlélek és vele együtt a három személyű egy Isten. Ezek az ünnepek világítanak rá a Szentlélek és Mária, Jézus anyja egyedi kapcsolatára. Don Bosco is tisztában volt ezzel, mély

A másik esemény, amellyel kapcsolatban feltétlenül szót kell ejtenünk Mária jelenlétéről pünkösöd ünnepe. A Szentírás nem idézi ugyan Mária szavait, de említést tesz a jelenlétéről, társaságáról, és az imára való bátorításáról. Ott áll az apostolokkal, akik még szomorúak, elkeseredettek és félnek, hogy erőt öntsön beléjük, mint egy anyuka a szenvedő gyermekeinek. És imádkozik. Ám az apostolok akkor még nem tudták, hogy általa kapják meg a Szentleket, mert ő a Szentlélek „társa” és biztosítéka.

Egyszer, egy Regina Coeli alkalmával XVI. Benedek pápa mély meggyőződéssel kijelentette: **„Akárhol is történjék, ha a keresztények összegyűlnek imádkozni Máriával, az Úr elküldi hozzájuk a Szentleket.”**

Kedveseim, olyan idöket élünk, amikor földünk számos pontján a horizont és a jövő elsötétül, sok családban és közösségben minden olyan zavarosnak tűnik, nem látunk se mosolyt, se a gyöngéd és szeretetteljes közösségi élet örömét.

Ebben a korban, amely nem sokban különbözik a korábbiaktól, **olyanok lehetünk, mint az a fiatal nő, aki képes volt fordítani a világ sorsán, és a Szentlélek társaként segítette a tanítványoknak, hogy ők maguk is az Úr Lelkének társaivá váljanak**

Ezért nevezzük őt Anyának és Tanítónak.

Don Bosco valóban megértette, miként segít nekünk a Szűzanya, hogy nyitottak legyünk a Szentlélekre, aki az Úr Jézus elszánt, misszionárius tanítványává változtat bennünket.

Bicentenáriumi ünnepünk

Péliföldszentkeresztí búcsú Don Bosco születésének bicentenáriumi évében

Tarka, vidám, felemelő ünnep volt május 9-én Péliföldszentkeresztben, ahol a szalézi rend alapítója, Bosco Szent János születésének bicentenáriumáról emlékeztek meg ezen a napon, a kegyhely hagyományos májusi búcsújának előestéjén. A találkozás, közös imádság és ünneplés ideje volt ez a szalézi szerzetesek, a Szalézi Család tagjai és sok érdeklődő számára.

Talán csak a régi krónikákban említenek ekkora tömeget, amely ezen a napon összegyűlt a szaléziak magyarországi letelepedésének helyén. Több ezren vettek részt a szentmisén, voltak kíváncsiak a „szalézi utcára” és hallgatták meg a Don Bosco élete nyomán írt rockoperát. Eljöttek a szerzetesek és Don Bosco nővérek, a szalézi munkatársak és Don Bosco-tisztelők az egész országból, és természetesen a fiatalok is – az animátorok, az intézmények tanulói, valamint a szaléziak közelében élő családok.

A rentház körül felállított pavilonokban bemutatkoztak a szalézi fenntartású iskolák, a Szalézi Ifjúsági Mozgalom és a Szalézi Család. Ez a „szalézi utca” azt hivatott bemutatni, milyen sokszínűen, sok helyen és sokféle módon igyekeznek tenni a szaléziak a fiatalokért, amit ez alkalommal elsősorban a rend fenntartásában levő iskolákon keresztül lehetett érzékelni. Van olyan intézmény, amely több mint száz éve szalézi, és van, amelyik alig néhány éve, de mégis közösen járnak a Don Boscó-i úton. Egyben a találkozás színhelye is volt a „szalézi utca”, ahol a fiatalok és idősek egyforma örömmel köszöntötték egymást.

A templom mellett Don Bosco életrajzát és róla készült autentikus fotókat mutatták be egy mini-tárlaton, segítve ezzel a Szent megismerését.

Az erdei tisztáson levő lourdes-i barlangnál a Dauner János szalézi atya által negyven évvel ezelőtt alapított Don Bosco Ének- és Zenekar adott koncertet,

akik a szentmise alatt is ellátták a zenei szolgálatot.

A szentmisét Ábrahám Béla tartományfőnök atya mutatta be rendtársaival együtt az erdei tisztáson levő misézőhelyen. Kihangsúlyozta, mennyire fontos a szerzeteseknek, hogy a szentmiseáldozat során együtt legyenek.

A tartományfőnök beszédében a „befogadás” tényére helyezte a hangsúlyt, emlékeztetve, hogy Bosco Szent János élete és megelőző pedagógiai módszere is erről szól. A bicentenáriumi év jó alkalom arra, hogy befogadjuk, vagyis jobban megismerjük Don Boscót, hiszen ha az ő gondolkodását és lelkiségét fellelvenitjük, akkor Krisztus útján járunk.

A közös imádság után az ünnep folytatásaként a közös szórakozás következett: a Nyiss Ránk fesztivál színpadán a komáromi Magyarock Dalszínház felnőtt és gyermek színészei bemutatták a *Gyermekek fénye* című rockoperát, amely Don Bosco élete nyomán, születésének bicentenáriumára készült.

A búcsú vasárnapján, május 10-én Havasi József atya, korábbi tartományfőnök celebrálta az ünnepi szentmisét, amelyen több zarándokcsoport is részt vett, közülük sokan gyalogosan tették meg az utat Péliföldszentkeresztig.

Ahogy a tartományfőnök is megjegyezte, ez az ünnepi együttlét a krisztusi és Don Boscó-i evangéliumi út elmélyítését jelentette, amely Krisztus befogadásán keresztül a másik ember befogadására alapul.

Interjú

Giovanni Barroero atyát Jani Áron kérdezte

Egy „régóta fiatal” szalézi

Giovanni Barroero szalézi atya jelenleg a római Szent Tarziciusz posztnoviciátus közösségének tagja. A rendszerváltás után kilenc évig volt az újjáalakuló magyar tartomány meghatározó alakja: vidám kedélyével, tapasztalatával nagy segítségére volt az újrakezdésben a magyar szaléziaknak. Idős kora ellenére (újra) vállalta a missziós életet, és a híresen nehéz magyar nyelvvél is megbirkózott. Azóta is szívén viseli, figyelemmel kíséri a Magyar Szalézi Tartomány sorsát, és lehetőségeihez mérten ellátogat hazánkba.

Giovanni atya, mesélne kicsit magáról? Honnan származik? Hogyan született a szalézi papi hivatása?

1929-ben születtem Piemontban, vagyis Don Bosco szülőföldjén. A szüleim Torinóba költöztek édesapám munkája miatt: ott ismertem meg a szalézi oratóriumot. Eleinte műszaki szakközépiskolába jártam, de később gimnáziumra váltottam, mert hívást éreztem a papi életre. Az oratóriumban több szalézi misszionáriust is megismertünk, így született meg bennem a missziós hivatás. Chieriben végeztem a noviciátust. Ezután még két évig voltam posztnovicius Olaszországban,

mielőtt Kolumbiában, Ecuadorban és Belgiumban befejeztem volna a tanulmányaimat.

Vagyis nagyon fiatalon egy idegen kontinensen találta magát. Akkoriban nem voltak olyan kommunikációs lehetőségek, mint ma, és azt sem tudhatta az ember, hogy visszatér-e egyáltalán szülőföldjére. Nem volt Önben félelem? A családja mit szólt a döntéséhez?

A szüleim nem gördítettek akadályt a missziós hivatásom elé. Amikor megkaptam a levelet, amelyben a misszióba küldtek, édesapám elkomolyodott és azt mondta: „Nekünk kettőnknek még az arca

sem egyforma. Neked a saját utadat kell követned, mint ahogy nekem is az enyémet.” Amikor elindultam, nem tudtam, hogy mikor látom viszont a szüleimet. Édesapámmal sajnos már nem is találkoztunk, hiszen 11 év után – már papként – az ő temetésére tértem vissza először Olaszországba.

Milyen feladatai voltak Ecuadorban, és milyen nehézségekkel kellett megküzdeniük?

Elsősorban két területen dolgoztam. Egyrészt az oktatásban, az akkor induló műszaki iskolában, amely ma műszaki egyetemként létezik négy székhelyen, 16.000

tanulóval. A másik feladatomban a szaléziak kezdeti formációját érintette. Ennek kapcsán ismertem meg don Viganò-t, az akkori chilei tartományfőnököt, aki később rendfőnök lett.

Ami a nehézségeket illeti, a legnagyobb kihívást talán a sokféle népcsoport és kultúra együttélése jelentette. A körülbelül 160 szalézit számláló tartomány elég nagy számú volt akkoriban. Közülük ötvenen az amazóniai őserdőben éltek, „igazi” missziós területen. Nyáron, az iskolaév végeztével én is sokat dolgoztam ott, ezért a spanyol nyelv mellett a shuar indián törzs nyelvét is igyekeztem elsajátítani. Egy missziósnapra a legnagyobb kihívást ma is az „inkulturáció” jelenti, vagyis hogy minél jobban beilleszkedjen a helyi kultúrába.

Ecuadorban egy magyar szalézival is találkozott...

Antal János atya, aki 1933–1948 között a magyar tartományt vezette, hét hónapig volt ecuadori tartományfőnök. Azért csak ennyi ideig, mert utána egyetemes katekistának választották (akkor a szalézi rend egyik első embere). Nagyon szerettük őt, és ő is minket. Sosem gondoltam volna, hogy egyszer az ő hazájában leszek misszionárius...

Később visszatért Olaszországba. Milyen feladatokkal bízták meg ezekben az években?

Édesanyám betegsége miatt tértem vissza, hiszen egyedül élt. Három évig voltam a közelében, és ezalatt egy szakiskolában tevékenykedtem Piemontban. A közben rendfőnöknek választott don Viganò 1978-ban kért meg, hogy dolgozzak a rendfőnökségen. A formációs szektorban munkálkodtam 14 évig. Ahogyan Ecuadorban, itt is nemzetközi közösségben éltem.

1992-ben kérték fel, hogy segítsen a Magyar Szalézi Tartomány újraépítésében a kommunizmus után. 63 évesen nem tartott ettől az új kihívástól? Azt mondják, hogy a magyar az egyik legnehezebb nyelv...

14 év után úgy éreztem, hogy amit tudtam, megtettem a rendfőnökségen. Én kértem don Viganò-t, hogy küldjön új munkaterületre. Ő azt mondta: „Tudom, hogy áldozatot kérek tőled, de Magyarországon szükség lenne a tapasztalatodra.” Ez a Don Bosco ünnepségen történt 1992. január 31-én. Mielőtt ígént mondtam volna, természetesen kikértem a lelkivezetőm véleményét is. Ezután fél évem volt, hogy felkészüljek, és hogy megtanuljak magyarul. A római Magyar Akadémiára jártam heti háromszor, ahol

a tanárnő a magyar kultúráról is mesélt. Megismertem az olaszországi magyar nagykövetet, aki ösztöndíjat adott egy intenzív magyar nyelvkurzusra Debrecenbe, vagyis egy hónapig ingyen tanulhattam ott. Ezalatt hétfőtől péntekig tanultunk, a hétvégére pedig egy másik olasz pappal együtt utaztunk Budapestre egy kis Fiattal.

Mivel bírta meg Havasi József tartományfőnök atya a Magyarországon töltött évei során?

Elsődleges feladatomban az újrainduló tartományban a fogadalmat tett fiatal szaléziak kezdeti formációja volt. Közülük is az elsők Ábrahám Béla atya, Andrásfalvy János atya és Csány Péter atya voltak. Nagyon jó csoport volt! Amikor Havasi atya megkért, hogy minden este tartsak számukra egy konferenciát magyarul, nagy türelemmel voltak irántam, János (atya) pedig olaszul segített, ha valamit nem értettem. Nagyon megizzasztott eleinte ez a feladat, gyakran 4-5 órát is készültem az egyórás konferenciára. Az első két évben éppen ezért még továbbra is jártam nyelviskolába. Óbudán voltam a legtöbbet, majd az utolsó két évben Újpesten. Mindenhol nagy szeretettel fogadtak, ezért különösen is hálás vagyok!

Bizonyára sok humoros helyzetbe keveredett a magyar nyelv nehézségei miatt. Elmesélne egy-két esetet?

A kilencvenes évek első felében még kevesen beszéltek idegen nyelveket Magyarországon. Egyik alkalommal a gyógyszerárban álltam sorba. A soron lévő amerikai turista próbálta megértetni magát kézzel-lábbal magyarázva, hasát fogva, de hiába. Én értettem, amit mondott, ezért szóltam a patikusnak: „Á pásásnáknak hásménésé ván!” Nagyon derültek az emberek! De legalább a turista is hozzájutott a megfelelő gyógyszerhez. Egy másik alkalommal a szentmisén, a Miatyánk után azt mondtam egy idős hölgynek: „Béka veled!” Szegény nem tudta mire vélni a dolgot...

2001-ben sajnos vissza kellett térnie Olaszországba egészségügyi okok miatt, ám azóta is szívén viseli a Magyar Szalézi Tartomány sorsát. A rendfőnökség archívumából merítve megírta a magyar szaléziak történetét, többekkel kapcsolatot tart, és amikor teheti, nyáron Magyarországra látogat. Hogyan látja a szalézi jelenléte ma Magyarországon?

2000-ben római tartózkodásom alatt szívinfarktusom volt. Hál' Istennek azonnal elláttak a kórházban, így visszatérhettem még Magyarországra. Sajnos 2001-ben

meg kellett, hogy operáljanak, így októberben a római Szent Tarcízusz közösségbe irányítottak. Természetesen azóta is szívesen gondolok a Magyarországon töltött időkre, és imádkozom a tartományért.

Úgy gondolom, hogy igen változatos a magyarországi szalézi jelenlét. Ez is azt mutatja, hogy a szalézi lelkiséget sokféle módon ki lehet fejteni. Az egyes házak nagy hatást fejtenek ki a környezetükben. Nagyon fontos – talán még inkább, mint valaha – a laikusokkal való kapcsolat. Már a kilencvenes évektől nagy hangsúlyt fektettek erre, hiszen világi emberek nélkül az iskolák, az oratóriumok, a szalézi művek nem boldogulnak. A világiak szalézi formációját a jövőre nézve is nagyon fontosnak tartom. Természetesen nagyon örülök annak is, hogy az utóbbi években újra vannak fiatalok, akik a szalézi életet választják!

Giovanni atya a Rómában tanuló szalézi teológusok és filozófusok körében, illetve a rendfőnökségen is győntat. Őt nyelven beszél (olasz, angol, francia, spanyol, magyar), szövegeket, dokumentumokat fordít, lelki napokat tart... Egy szalézi nem megy soha nyugdíjba?

Ameddig csak bírja az ember... (nevet) Sőt még a kórházban is szalézi marad! Erről eszembe jut, hogy amikor 1992-ben Magyarországra mentem, egy olasz szalézi (Pietro Brocardo) megkért, hogy üdvözljem barátját, Edelényi István volt tartományfőnököt, aki akkor már a székesfehérvári papi otthonban volt, és általában fel sem ismerte azt, aki meglátogatta. Amikor odaértünk, olaszul elmondtam neki, hogy ki küldött, mire ő teljesen felélénkült, és ékes olasz nyelven beszélgettünk legalább 20 percig. Azt mondta nekem: „Mindig imádkozom az elöljáróért, a rendtársakért.”

Éppen ezért úgy gondolom, hogy egy szalézi mindig fiatal. Valaki kevés ideje, más pedig már régóta fiatal...

Minden út Rómába vezet

Ízek, imák, élmények, avagy egy felejthetetlen utazás története

Római jutalomút volt a díja a 2014–15-ös tanévben a 10–11. évfolyam tanulói számára meghirdetett tanulmányi versenynek. Beszámított a versenyben részt vevő diákok tanulmányi átlaga, a sporteredmények, tanulmányi versenyek eredményei, a nyelvvizsga, de beszámított a miséken való részvétel, és kiemelt hangsúllyal a hittanvizsga eredménye is.

Egy huszonöt fős kis csapat várokozott június 10-én a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium udvarán. Hajnali három óra, mégsem volt álmos senki. Örömteli izgatottság tölti be a léggömböt. Hogy miért? Mert bár „minden út Rómába vezet”, mi most tényleg oda tartunk, és már csak „röpke” tizenhat óra választ el minket a várva várt céltól.

0. nap

Szinte hihetetlen, de Kovács László tanár úr, Kiss István tanár úr, Kirner Gábor testvér és Vitális Gábor atya vezetésével a három szalézi mikrobusz megérkezik Rómába. A szállásunk a San Tarcisio szalézi rendházban van, ahol hatalmas szeretettel fogadnak minket, és bizony ismerősökre is lelünk az ott tanuló magyar szaléziak személyében. Egyszerűen nem akarjuk elhinni, hogy itt lehetünk. Az egész olyan, mintha csak egy filmbe csöppentünk volna. Este a szentmisét követően teszünk egy rövid sétát a hatalmas parkban, amely a rendházat öleli körül, majd nyugovóra térünk.

1. nap: az ókori Róma

Miután elköltöttük reggelinket, nincs megállás, azon nyomban indulunk, hogy felfedezzük „az örök várost”. Már a befelét vezető út is egy külön élmény. Itt még a nap is szebben süt. Régi épületek sora, olaj- és narancsfák hűsítő árnyéka és megannyi szökőkút kíséri a vendégeket befelé, Róma szívébe. Az egész annyira eleven, pezsgő és olasz! Első állomás: Scala Santa – avagy a Szent Lépcső. Csak térdelve lehet felmenni, mi mégis nekivágunk. Gábor atya és Gábor testvér nem sokkal az indulásunk előtt beszélt arról, hogy egy kis nyitottsággal ez az út több lesz, mint egy szimpla kirándulás. Ennek nyoma fog maradni, mert nyoma kell, hogy maradjon. És amikor ott térdeltünk több tíz emberrel együtt, és haladtunk felfelé azon az úton, ahol a hagyomány szerint egykor Jézus Krisztus Pilátus elé járult – az egész utazás új értelmet kapott. Ezt az érzést pedig lehetetlen szavakba önteni. Ezt meg kell élni.

Második állomás a Szent Kelemen-bazilika. Leülve a templom padjaira mindenki egy kicsit megnyugszik, mikor a szemünk elé tárul a bazilika belsejének látványa. Egyszerűen felfoghatatlan, hogy ezt emberi kéz alkotta. Gábor atya átszellemülten meséli a különféle motívumok, jelek, képek jelentését, mi pedig isszuk a szavait. Az egész hely olyan, mint egy állandó, nyugodt kis sziget egy olyan világban, ahol minden és mindenki siet. Az utunk innen egyenesen a Colosseumhoz visz. Hihetetlen, hogy, amit annyi éven keresztül vizsgálhattunk egy apró képen a történelemlétkönyveinkben, most a szemünk elé tárul. Nem hazudtolja meg önmagát: hatalmas! Valóságos csoda, hogy ráfért arra a parányi kis fényképre – gondoljuk magunkban. Ezt követően jön egy óra szabadidő, így belekóstolhatunk az olasz ízekbe. Az idő lejártával a diadalív alatt találkozunk, majd a Forum Romanumra indulunk. Rengeteget gyalogoltunk már, mégsem vagyunk fáradtak. Következő állomás a Capitolium, majd irány a Circus Maximus, egy remek olasz fagyis társaságban.

2. nap: a Vatikán

A napot a katakombákban kezdjük. Rengeteg ember végső nyughelye ez, pápákat

temettek el itt, és megannyi vértanút, akik életüket adták hitükért. Borzongva haladunk végig a szűk folyosókon, majd szentmisén veszünk részt azon a helyen, amely már 2000 éve is keresztény volt. Emberi ésszel felfoghatatlan az egész! De nem sok időnk van, hiszen sietnünk kell a Vatikánba. Ahogy a Szent Péter-bazilikában sétálunk, egyszer csak az egyik szobor ismerős arcára leszünk figyelmesek: Don Bosco az! Csodálattal tekintünk fel rá. Kiérve a templomból pont elérjük a svájci gárdisták őrsváltását, majd a Vatikáni Múzeum felé vesszük az irányt. Megannyi kincs egy helyen, és olyan kevés idő! Utunk a Sixtus-kápolnában végződik. Elsősorban a mennyezetfreskó az, amely miatt elakad a lélegzetünk. A híres festőnek, Michelangelónak az egyik legismertebb alkotása, amely egyedülálló módon mutatja be az Őszövetség szereplőit és történéseit. Nagyon nehéz megtalálni a megfelelő szavakat egy ilyen pillanatban. Az ember teljesen le van nyugdözve, átszellemül. Nem maradhatunk annyit, mint szeretnénk, köt a program. Szabadidő következik, amit folyamatos keresgéléssel töltünk, hogy hazavihessünk magunkkal egy darabot az „örök városból” egy kis szuvenír formájában. Alkudozások, nagy nevetések,

hús frissítők. Maga a mennyország!

Mi még mit sem sejtünk, de hatalmas meglepetés vár ránk: egy olasz étterembe tartunk, ahol alkalmunk nyílik megkóstolni az olasz ínycségeket. Senki nem tud annyit enni, amennyit szeretne. Itt jövünk rá, hogy milyen kicsi a világ. A mellettünk lévő asztalnál szintén szalézi diákok vacsoráznak. A jókedv garantált. Késő estig táncolunk, majd búcsút veszünk újonnan szerzett ismerőseinktől, és tovább indulunk megcsodálni az éjszakai Róma fényeit. Fantasztikus! A szállásra érve senkit nem kell altatni.

3. nap: a barokk Róma

Római piac, Piazza della Minerva, Pantheon, Piazza di Sant’Ignazio, Hadrianus temploma, Spanyol lépcső, Trevi kút – csak néhány azok a nevezetességek közül, amiket alkalmunk nyílt megtekinteni. Azonban a legjelentősebb élményünk a Don Bosco által felépített Szent Szív templomhoz kötődik, amelynek kapui azóta is nyitva állnak az elesettek előtt. A hely varázsa mindenkit megfog. Hihetetlen, de az egész nap olyan gyorsan elmegy. Nem is csoda. Ha az ember jól érzi magát, valószínűleg röppel az idő!

Utolsó nap

Fájó búcsú a hatalmas parktól, a vendéglátóinktól és Rómától. Ígéretet teszünk, hogy ide még visszajövünk, de a problémáink ott kezdődnek, hogy haza sem akarunk menni. Hajnal fél 5-kor még egy szentmisén veszünk részt, gyors reggeli, majd indulás. Hazafelé megállunk Rimini Beachen. A lábunk bokáig süllyed

a homokba. Az Adriai-tenger gyönyörű. Egy óra és már indulunk is tovább. Kazincbarcikára éjfél körül érünk vissza. Szinte hihetetlen, mekkora utat tettünk meg az elmúlt öt napban! Rengeteg élménnyel gazdagodtunk, sok új baráttra tettünk szert, és egy olyan vakáción vettünk részt, amit soha nem felejtünk el.

Látogatás

Ferenc pápa Valdoccióban

A fiatalok, pedagógusok és hívek ujjongó, tapsoló és éljenző tömege várta Ferenc pápát a valdoccói Segítő Szűz Mária-bazilika előtt június 21-én, kora délután. A Szentatyát Ángel Fernandez Artime szalézi rendfőnök fogadta.

A szalézi szerzetesekhez intézett beszédében a Szentatya a szalézi rend alapítója, a kétszáz évvel ezelőtt született Bosco Szent János karizmájának három sajátos aspektusára mutatott rá. Ezek a következők: bizalma az isteni Gondviselésben, hivatástudata, hogy a fiatalok körében végezze papi küldetését, különös tekintettel a szegényekre, valamint az Egyház, kiváltképp a pápa hűséges és szorgalmas szolgálata.

„Don Bosco rendíthetetlen bizalma Istenben a megszentelt élet lényege – emelte ki a pápa. – A Szalézi Család alapítója papi küldetését ennek a jegyében végezte egészen a végsőkig.”

A fiatalok körében végzett szolgálata a „hit pedagógiája” volt, amelyet jól összefoglal a szalézi szerzetesek mottója: „Evangelizálva nevelni és nevelve evangelizálni” – emlékeztetett a Szentatya, majd arra buzdította a Szalézi Család tagjait, hogy továbbra is folytassák bizalommal sokrétű tevékenységüket az új nemzedékek érdekében, különös tekintettel a legtörekenyebbekre, a magukra hagyott fiatalokra.

„Bosco Szent János mindig engedelmes és hűséges volt az Egyházzal és a pápával. Példáját követve spirituális gyermekei induljanak el a nagyvárosok periferiáira, a fizikai és erkölcsi veszélyek térségeibe, olyan társadalmi környezetekbe, ahol az anyagi nélkülözésen túl hiányzik a szeretet, a megértés, a gyöngédség és a remény – kérte Ferenc pápa. – A szalézi szerzetesek és szerzetesnők alapítójukhoz hasonlóan hordozzák szívükben az oratóriumok lelkeségét, vigyék el az evangéliumot a világ peremvidékeire!”

„Hálás vagyok a Szalézi Családnak azért, amivel az életemet gazdagították!”

A személyes élmények a szaléziakról és a Szalézi Családról, Don Bosco és lelki gyermekeinek találékony szeretete, a Segítő Szűzanya, az Oltáriszentség és az Egyház iránti hűség, a szaléziak öröme, a szépre nevelés, a nők szerepének fontossága és a hit hirdetése – egy szóval a „szalézi karizma” elemei mind olyan részletek voltak, amelyeket megemléített Ferenc pápa a Segítő Szűz-bazilikában tartott spontán beszédében.

A beszédet Ángel Fernández Artime rendfőnök atya nyitotta, aki hangsúlyozta, hogy Don Bosco „mindent – az egész művét – egy Üdvözléggel kezdett.” Az volt a „titka, hogy az életét a fiataloknak szentelt, Istentől kapott küldetesként élte meg”, mindennél biztosabb volt abban, hogy „Isten minden ember megváltására vágyik, legfőképpen azokéra, akik a legtöbb emberi és vallási nehézséggel küszködnek.”

Az alapító nyomán, a szalézi rendfőnök, Artime atya megújította a Szalézi Család elköteleződését a fiatalság, főleg a nehéz sorsú fiatalok segítésére, az Egyház szolgálatában és a pápának ígért teljes engedelmisséggel; viccesen biztosítva Ferenc pápát, hogy Patagóniában is helyt fognak állni – ugyanis tavaly márciusban a szentatyának sajnálatos módon sürgősen el kellett hagy-

nia a megbeszélést a 27. Egyetemes Káptalan résztvevőivel.

Ezek után Ferenc pápa is rögtön személyesebb hangnemre váltott. Felidézte az első találkozását Fernández Artime atyával. Ez a Lujáni Szűzanya kegyhelyen történt, amikor még Ferenc pápa volt a Buenos Aires-i bíboros, Artime atya pedig az újonnan kinevezett tartományfőnök. „Szóval ez az a galíciai, aki dirigálni jött!” – jegyezte meg akkor a korábbi bíboros. Viszont a szellemes csipkelődésen kívül a Szentatya kifejezte a nagyrabecsülését is a rendfőnök „alázatos szolgálata” iránt.

A pápa számos, közismert dolgot sorolt fel, amit a szalézi lelkiségnek és a Szalézi Családnak köszönhetett: Enrico Pozzoli atya alakját – aki számára és szülei számára is fontos segítő volt; a San Lorenzo de Almagro focicsapata iránti rajongását (egy olyan futballcsapat, amely mezén a Szűzanya színeit viseli és kizárólag utcagyerekekből áll), Lorenzo Massa munkáját; de legfőképp az év, amelyet a Ramos Mejía szalézi iskolában

töltött, ahol – elmondása szerint – megtanulta a „Szűzanya tiszteletét, és útmutatást kapott a szépről, a szeretetről és a mások iránti érzékenységről”, Don Bosco és Margit mama példáján keresztül. „Nagyon hálás vagyok mindazért, amit a Szalézi Családtól kaptam” – foglalta össze Ferenc pápa.

Margit mamához kapcsolódóan („aki nélkül senki sem értheti meg igazán Don Boscot”), a Szentatya beszélt a nők szerepéről a nevelésben és a jó példáról, amelyet a Segítő Szűz Mária Leányai mutatnak fel az intézményeikben tanuló fiatal lányok számára. Nem a betöltött pozíció, hanem az oktatás szerepe a fontos az olyan nőknél, akik igazán tudják, mi a szeretet lényege – válaszolta Ferenc pápa arra a kérdésre, hogy mi a véleménye a vezető pozícióban lévő nőkről.

Ferenc pápa beszélt még a jelenlegi nehézségekről is, párhuzamot vonva Don Bosco korával és megjegyezte: „Sok minden változott azóta, viszont az ifjúság helyzete többé-kevésbé ugyanaz.” A Szentatya őszinte lelkesedéssel kijelen-

tette, „a szalézi karizma csodálatos ajándék”, ugyanakkor bátor döntésekre hívta a szaléziakat, Don Bosco szellemében, aki tudta, hogyan kell gyakorlatiasnak lenni. „Egy szalézi határozott: látja a problémát, kigondolja, mit lehet tenni és szembe megy a kihívással.”

Két másik szempontból is dicsérte a szaléziak munkáját: a szakmunkások képzése szempontjából, ami kulcsfontosságú, főleg manapság, amikor a fiatal munkanélküliek száma egyre nő és ez arra hív, hogy „a problémákra szabjuk a megoldást”; másfelől pedig a hit hirdetésének szempontjából, hálát adva a számtalan ember munkájáért, akik az örömhír terjesztésére tették fel az életüket – főként azok, akik Patagóniába mentek.

A bazilika főhajóján áthaladva, miközben mindenkit szeretettel köszöntött, aki odajött hozzá, a templom előtt búcsút mondott az összegyűlt híveknek, bátorítva őket, hogy őrizzék meg a vidámságukat és – mint mindig – imádkozzanak érte.

Kitüntetett pedagógusaink

Kővári László

Kovács László

Tafferner Ingrid

Évtizedek óta hagyomány, hogy június első vasárnapján köszöntik a pedagógusokat. Ekkor köszönik meg mindazt a fáradozást, amit a tanév során a jövő nemzedékének nevelése-oktatása érdekében kifejtettek.

Kazincbarcikán 2015. június 4-én a kazincbarcikai Városi Sportközpont területén felállított rendezvénysátorban ünnepelték a pedagógusnapot a város és a tankerület oktatási intézményei. Az ünnepségen a Don Bosco Általános Iskola, Szakiskola, Szakközépiskola és Kollégium igazgatója, *Kővári László*, „Kazincbarcika Város Polgármesterének Elismerő Oklevele” kitüntetésben részesült kiemelkedő pedagógiai munkájáért. Kazincbarcika Város Önkormányzatának Képviselő-testülete a Szakmai Kuratórium javaslata alapján *Kovács Lászlót*, a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium igazgatóhelyettesét „Kazincbarcika Város Közoktatásáért” kitüntető díjban részesítette. Kovács László testnevelő tanárként és edzőként is kiemelkedő szakmai eredményességet tudhat magáénak.

Nyergesújfalu június 5-én, a városi pedagógusnap alkalmából Nyergesújfalu város képviselő-testülete a fiatalokért végzett eredményes munkájának elismeréseként „Nyergesújfalu Ifjúságának Kiemelkedő Neveléséért” kitüntetésben részesítette *Tafferner Ingridet*, a Szalézi-Irinyi Középiskola tanárát.

A díjakhoz, elismerésekhez szívből gratulálunk, további szakmai és pedagógiai sikereket kívánunk!

Ministráns tábor

Tóth Gábor összefoglalója

„Mi mindenben felezzünk!”

Idén huszonegyedik alkalommal rendezték meg a Magyar Szalézi Tartomány legrégebben folyamatosan, évről évre megrendezésre kerülő táborát, a szalézi ministráns táborát. Számomra ez nagyon fontos hiszen, ez az egyetlen olyan rendezvény, amelyik egyben sem került ki a naptárból. A ministránsok kisebb-nagyobb csoportjait vonzza a lelki elmélyüléssel együtt járó jókedv, kacagás és versengés.

A helyszín nem is lehetne jobb, hiszen ennyire természet közeli, csendes, lelki és testi felöltődésre egyaránt alkalmas hely nem sok van az országban. Mivel nincs a közelben település így a ministráncsoportok sokkal jobban meg tudják ismerni egymást. Tanulni, több ismeretet elsajátítani, segíteni az újabb generációknak a fejlődésben, jobb emberré, jobb kereszténnyé lenni, megtalálni a kegyhelyen a lelki megnyugvást.

A tábor ideje alatt egy vezérgondolat köre épülnek az előadások, versenyek, fizikai és szellemi kihívások.

Az idei évben a híressé vált mondat lett a tábor vezérgondolata, ami Don Bosco és Don Rua között zajlott: „Mi ketten mindenben felezzünk”.

Érdekes téma, amit érdemes volt több részre bontva körülmény, mélyebben kibontani és jobban megérteni. Ábrahám Béla atya, Depaula Flavio atya valamint Quadros Lytton atya előadásai során igyekeztek ezt meg is tenni, hogy a fiatal ministránsok is jobban megérthessék, mit hagyott Don Bosco utódára, Don Ruára. Idén családias légkörben töltöttük ezt a hetet, hiszen 30 ministráns és 11 szalézi

atya, testvér, munkatárs volt a létszám. De mivel kevesebben voltunk a megszokottnál, így sokkal jobban tudtunk egymásra figyelni, megismerni egymást. Valaki mindig kapható volt néhány jó szóra, mosolyra, egy kis beszélgetésre, közös játékra.

Az előadásokon az elméleti tudást sajátították el a fiúk, de a már hagyományos egészséges versengés sem maradhatott el. Vetélkedtek tesztek kitöltésében, magaviseletben, szobarendben, sportversenyeken. A testi erőnlétünket vidám hangulatú reggeli tornákkal tartottuk karban, lelküket pedig a mindennapi szentmisék, reggeli és esti imák, valamint a keresztút során emelték Isten felé, amire a csapatok saját maguk írták meg az stációkhoz illő elmélkedéseket. Ezek mind olyan pluszt adtak, amire minden résztvevő szívesen fog emlékezni. Két alkalommal is sikerült „strandolni” a szomszédos tóban, ami nagy élmény volt, de a 6 km-es akadályverseny sem volt lebecsülendő.

Mivel a résztvevők kisebb létszámában voltak jelen, ezért összevont csapatokat állítottunk össze, így négy csapat versengett a Savio Domonkos Kupáért: Csákvár – Szár, Borsodnádásd, Százhalombatta – Óbuda valamint Sopron – Mogyoród csapatai.

A tábor egyik fő versenyszáma a névből is kiindulva a „Ministráns, aki tetszik nekünk”. Itt elméleti és gyakorlati feladatok során derül ki, ki a legrátermettebb ministráns. Idén a borsodnádásdi Érsek Tamás bizonyult a legjobbnak.

Végül pedig tisztességes és szoros küz-

Egyéni versenyben a legrátermettebbnek idén Érsek Tamás bizonyult

A kupát a CSÁSZÁR csapat nyerte

delemben a tábor története során először Csákvár – Szár csapata nyert, vagyis fantázianevén CSÁSZÁR.

Úgy gondolom, hogy az idei tábor nem csak azért volt különleges, mert bicentenáriumi évet írunk, hanem azért is, mert hosszú évek óta először éreztem azt vezetőként és szervezőként, hogy nem az volt a legfontosabb, hogy a végén ki nyer. Sokkal fontosabb volt az, hogy mennyi barátság, ismeretség szövődött és az, hogy mindenki ennek a „történelmi” tábornak a jó híret viszi tovább, és hogy jövőre ugyanitt újra találkozzanak azok a fiatalok, akik az Úr oltáránál szolgálnak. Esetleg talán nagyobb létszámában is.

„Ezután tehát életem minden percét értetek áldozom. Számítsatok rám! Ti pedig segítetek abban, hogy még jobbat tehesselek benneteket.”

(Don Bosco)

Animátor talpalávaló

van der Meer Dorkától

Szolgálunk és védünk

Hogy telt eddig a nyár? Milyen élményeitek vannak? Sikertült nyaralni is vagy csak dolgoztatok, dolgoztatok, dolgoztatok...?

Remélem mindkettő. Azt is, hogy mindkettő örömmel töltött el Benneteket, a nyárban kipihentétek a munkát és fordítva.

Sok évvel ezelőtt, amikor átvettük a stafétabotot, csak álmodtunk arról, hogy egyszer majd a mi tartományunkban is olyan animátorok lesznek, akikre büszkéek lehetünk. És elérkezett az idő, megtörtént. Itt vagytok ti.

Persze itt most mondhatjátok nekem, hogy „de annyi minden nem működik”, „ez is rossz, az is rosszul csinálja”, „nekünk sokkal nehezebb”, „vannak, akik nem idevalók...” Igen. Persze. De ez a „munka” sosem az egyszerűségről szólt...

Az idő, amit az oratóriumban töltünk, egy szolgálat. Akkor működik jól, ha így gondoljuk. Mit is jelent ez pontosan?

Amikor belépünk a kapun, hozzuk magunkkal az életünket, a gondokat, fáradtak, idegesek vagyunk, sietnénk. Mindig vannak, akik késnek, vagy megint nem jöttek el. Nyilván, mindezekről megvan a véleményünk, akár szóvá is tesszük.

Majd érkeznek a fiatalok. Ők is cipelik az életüket, talán kedvetlenek, ingerlékenyek. Megyünk az udvaron, ők jönnek felénk. És ekkor történik meg a döntés Benned, hogyan mész oda hozzá?

Azt gondold magadban, hogy te most tulajdonképpen áldozatot hozol ezért a fiatalért, pedig mennyi egyéb dolgod is lehetne, vagy most aztán már igazán el fogsz ettől a naptól fáradni, és hogy miért pont neked kell ezt is megoldanod? Vagy azt gondold, hogy bár nekem sem egyszerű, neki biztos nehezebb, kérdezzük meg, hogy van, mihez lenne kedve, na nézd csak, visszamosolygott, már megérte, gyerünk, fáradjunk el!

Azt hiszem, mindenki tudja, melyik az ideális a két helyzet közül... Gondolkodjunk el rajta, hogy vajon hányszor játszódik le bennünk az első és hányszor a második gondolatmenet!

Ha a második van többségben, jó úton haladunk, mert szolgáljuk a fiatalokat. Megfeledekezünk magunkról, értük vagyunk jelen. Viszont, ha áldozatot csinálunk magunkból, ha ÉN vagyok a főszereplő, és nem a MI, vagy Ő, akkor észre sem vesszük, hogy valójában mire is van szüksége a környezetünknek. Önnön fontosságunk fényében elfelejtjük a lelkeséget, ami idevonzott minket, átnézünk a társainkon, a fiatalokon.

Amikor Don Bosco egyszer súlyosan megbetegedett és a fiúk egész éjszaka imádkoztak érte, ő pedig ezek után a gyógyulás útjára lépett, ezt mondta nekik:

„Ezután tehát életem minden percét értetek áldozom. Számítsatok rám! Ti meg segítetek abban, hogy benneteket még jobbat tehesselek.”

Itt nem feláldozásról van szó, hanem egy életen át tartó szolgálatról, amelynek középpontjában a fiatalok állnak.

Törekedjünk rá, hogy mi is hasonlóan tudjunk jelen lenni az oratóriumainkban, a tartományban, kis hazánkban!

Szeretnék mindannyiútoknak köszönetet mondani az elvégzett munkáért, a felajánlott időért, amit a fiatalokkal, gyerekekkel töltöttetek. Látni a lelkesedést, az odaadást, amivel feljűk fordultok, ajándék az egész Szalézi Családnak.

Zárásként néhány élmény az animátoroktól:

Nekem a nyári oratóriumban a kirándulás tetszett a legjobban, ami a solymári várba tettünk az első hét szerdáján. Különösen, amikor az erdőben mindenki hangosan énekelt, vidáman, felszabadultan és jókedvűen. Jó volt megfigyelni, hogy csak egyetlen dal is mekkora jókedvre tudja deríteni a csoportot.

Tóth Domonkos, Pesthidegkút

Nálunk, Szombathelyen idén indult el először a kalandcsoport szervezése. Szerencsés voltam, mert én lettem a kalandcsoport segítője mind a három héten. Számomra az egyik legnagyobb élmény egy biciklitúra volt. Már maga a kihívás is tetszett, hogy 25 gyerekekkel az országúton biciklizgetünk. A 15 kilométerre levő faluban egy nagyon régi templomot néztünk meg, amely 1256-ban épült. A gyerekek tágra nyílt szemekkel gyönyörködtek a templomban. Nagy érdeklődéssel figyelték az ott tartott előadást. Olyan mély benyomást tett rájuk, hogy még két hét múlva is ezt az élményt mesélték egymásnak, szüleiknek, barátaiknak, illetve egymás között is.

Grabarics Móni, Szombathely

Az volt a legszebb élményem, hogy láttam, hogy olyanok is megtalálták a közös hangot akik a hét elején még nem voltak túlzottan jóban, de a hét végére már nem csak összekovacsolódtak, hanem barátok is lettek.

Rapati Andrea, Nyergesújfalu

Gyere animátornak!

Kedves Barátunk!

A nyár derekán járunk és itt az ideje elgondolkodni azon, vajon mit fogunk kezdeni magunkkal szeptemberben!

Ha fontos számodra, hogy egy fiatal, keresztény közösségbe tartozz, ha szeretsz gyerekekkel, fiatalokkal foglalkozni, szeretnél a szaléziakkal együtt tovább építeni Don Bosco művét, akkor ne habozz! Gyere szalézi animátornak!

A képzés alapvetően rövid, könnyen elsajátítható elméletre és sok gyakorlatra épül (Pszichológiai, pedagógiai, nemzeti, sport-, szabadidő-, művelődésszervezői, környezetvédelmi, szociális, életviteli, és nem utolsósorban vallási és szalézi ismereteket foglal magába). Irány az oratórium! Számítunk Rád!

Ha betöltötted a 15. élet (legkésőbb decemberig):

- keressd meg a helyi oratóriumvezetőt :)
- írd egy motivációs levelet

Kinyílik előttünk a szalézi világ

Iskolánk oktatói és a grafikus képzésünkön kiválóan teljesítő tanulóink olaszországi felfedezőútra indultak a pünkösdöt megelőző csütörtökön. A négynapos látogatás célja néhány észak-olasz szalézi intézmény munkájának megismerése, kölcsönös kapcsolat kiépítése az oktatás terén. S persze a Velencei Biennálé kiállításainak, installációinak megismerése.

Rossz előjelekkel keltünk útra, hisz az időjárás semmi jót nem ígért az utazás négy napjára. Kellemes meglepetés volt a napsütéses Caorle, ahol a szél-fúttá mólót különleges szobrok, köztük egy magyar alkotás díszíti. A belváros és a halászkikötő hangulata magyar szemnek üde és különleges, még a fagyai is mintha jobb ízű lenne. Az olasz hangulat része a régi világítótorony és a sétáló apácák csapata is.

A rövid kitérőt követő buszozás után megérkeztünk Mestrébe, Velence szárazföldi városrészébe – de ebből mit sem vettünk észre az özvízszerű esőben. Azért tettünk egy kísérletet Velence esti meghódítására, de csak azt tudtuk meg, hogy az emberek ott is eláznak az esőben. Cserébe kellemes szállás várt az Istituto Salesiano San Marco (ISSM) épületében. A kiadós vacsora is hozott meglepetést: az iskolát vezető Graziano Cervesato atya nem csak az elengedhetetlen bort kínálta, hanem az étel porciójában is tevékenykedett: ez maga a szalézi szellem.

A péntek délelőttünk a vendéglátó iskola megismerésének jegyében telt. Ámultunk -bámultunk, szemünk, szánk tátva maradt. Nem tagadom, némi irigységgel szemléltük a kiválóan felszerelt számítógépes szaktantermeket, szakműhelyeket. A korszerűen felszerelt tantermeket és a folyosókat nyüzsgő diáksereg tölti ki. Ahol elálljuk a folyosót útikalauzunkat hallgatva, udvariasan megvárják, míg int valaki, hogy továbbmehetnek. A műhelyek korszerű technológiákat vonultatnak

fel a CAD-CAM és a nyomdász oktatáshoz. A folyosók egy-egy fordulója pedig múzeumként van berendezve a régi idők eszközeivel – s valamiért nincs szükség zárt tárlókra, elkerítésre...

A szakiskolai és szakközépiskolai képzés a magyarhoz hasonló szerkezetű, így értjük a helyi kolléga bemutatóját óraszámokról, specializációról, követelményekről. S közben a grafikusok munkáit forgatjuk kezünk között.

Az intézménykomplexum része egy pápai fennhatóságú egyetem is. Biztos fontos, hogy ott milyen fakultások vannak, számomra mégis megosztásra érdemesebb, miként bánnak a vendéggel, a diákkal, a kollégákkal: megértéssel, toleranciával, a hivatásukért lelkesedve. Számos impulzus generál ötleteket, önt belénk lelkesedést – hogy ebből mi szivárog le majd hétköznapjainkba, őszre kiderül... Délutántól a bosszantóan kitartó eső ellenére elindulunk Padova felé. Közben egy kis kitérő a Monteortonei szalézi kolostorba, ahol Dante atya nem csak Luther egykori szobáját mutatja meg, de egy igazi olasz kávéra is invitál. Padova csodáit napok alatt sem tudnánk végignézni, így válogatunk: a Szent Antal székesegyházban tett látogatás után van, aki a Giotto kiállítást választja, mások inkább a város hangulatát szívják magukba az utcákat róva. De hogy, hogy nem, estére mindannyian a város szobroktól terhes főtere környékén találkozunk – pedig még csak meg sem beszéltük.

Izgatott sustorgással tervezték kisebb csoportok, hogy szombaton mikor is kel-

lene végre Velencét meghódítani. Tanulóink, s pár frissen ébredő tanár már hét óra tájban a 7-es busz rejtélyesen változó megállóját keresték, míg mások hosszú alvásra, kényelemre szavazva csak délre érnek a Szent Márk térig. A város, benne a Biennálé helyszínei mindegyikünk számára sok élményt nyújt. Ja és még valami: a délutánra kisütő nap – HURRÁ! Így nem csoda, ha alig van kedvünk visszatérni a szállásra. Bár lehet, hogy jobb lett volna eszünkbe vésni, hogy este 11-kor bezárják a rövidebb utat biztosító kiskaput, de 1/2 1-kor maga a kaland a sötétségbe vesző sportpályán a vizes fűben célt tévesztve keringeni. Vagy legalábbis másnap már kalandként mesélhetjük a többieknek, akik az étét inkább baráti beszélgetéssel, a szálláson töltötték.

Hazaindulás előtt Lytton atya adott útravalót a maga kiapadhatatlan derűjével, okosságával, dalaival: mert mit ér az élmény, ha csak nézünk, de nem látunk, nem értünk.

Hogy ilyen rohamosan javulni látszik az idő, hazafelé még egy trieszti sétát is beütemezünk. S jó is elnyújtózni a tengerparti köveken. Végre vidám fényképek is készülhetnek.

A buszon aztán lehet tervezgetni, vagy épp a következő hétköznapokra készülni, miközben Szlovénia hófödte csúcsai között rójuk a kilométereket. Szívünkben azzal a fogadalommal, hogy Velencébe bizony összel visszatérünk.

LUIGI, AZ ÉDES-
ANYJA, A PLÉBÁNOS
ÉS MÉG HÁROM FIÚ
VIGNALÉBA (3 KM)
ÉRKEZETT.

MÉG NEM
MONDHATOK
SEMMIT. DE AZ
A VÖRÖS HAJÚ,
LUIGI, MÉG
SOKRA VIHETI.

ŐK IS ÖNNEL
AKARNAK
MENNİ.

A JÓSLAT TÉVESNEK BIZONYULT,
LUIGI MINDENKIVEL ÖSSZE-
VESZETT VALDOCCÓBAN, AZ
ISKOLÁBAN SZÉTSZÓRT VOLT,
ÉJJEL PEDIG SÍRT A HONVÁGYA
MIATT. EGYIK NAP...

DON BOSCO, LUIGI
MEGSZÓKÓTTI

SZEGÉNY!
LÁTNI AKARTA
AZ ÉDES-
ANYJÁT.
VISSZA FOG
JÖNNI.

FOGADJA
VISSZA, ARANY
SZÍVE ÉS ERŐS
AKARATA VAN.
ÉN MAGAM
KEZÉSKEDEK
ÉRTE.

ÉDESANYJA KÍSÉRTTE VISSZA, DE
A TANÁRA NEM AKARTA VISSZA-
FOGADNI AZ OSZTÁLYBA.

DON BOSCO NEM TÉVEDETT.
LUIGI LASAGNA AZ EGYIK
LEGKIVÁLÓBB SZALÉZI
MISSZIONÁRIUS LETT
A DÉL-AMERIKAI INDIA-
NOKNÁL. A PÁPA MÁR
43 ÉVESEN PÜSPÖKKÉ
SZENTELTE.

OLYKOR MAGA A SZŪZANYA SEGÍTETT NEKI, HOGY A FIATALOK KÖZÖTT KIFOGJON EGY JÖVENDŐBELI KIVÁLÓ SZALÉZIT. FRANCESCO DALMAZZO 15 ÉVES VOLT. A PINEROLÓI SZEMINÁRIUMBAN TANULT, DE DON BOSCOVAL AKART LENNI, AKI MAGA MELLÉ IS FOGADTA. DE 20 NAPPA KÉSŐBB...

1860. NOVEMBER 11. FRANCESCO MÉG EGYSZER ELVÉGEZTE A GYÓNÁST DON BOSCONÁL, ÉDESANYJA KINT VÁRTA. EKKOR ÉRKEZETT A KENYERES FIÚ...

NINCSTŐBB KENYÉR REGGELIRE. A PÉK NEM AD TÖBBET, MERT NEM LETT KIFIZETVE.

DON BOSCO, NEM BÍROM TOVÁBB. TETSZIK EZ AZ ÉLET, DE A KEVÉS ÉTEL MIATT ÁLLANDÓAN FÁJ A HASAM.

GYŪJTSÉTEK ÖSSZE AZ ÖSSZES CIPŐT, ADDIG HAD GYÓNTASSAK. MAJD UTÁNA ÉN MAGAM OSZTOM SZÉT.

ÍRJ ÉDESANYÁDNAK, HOGY JÖJJÖN ÉRTED, DE AMINT TUDSZ, KÉRLEK, GYERE VISSZA. MINDIG BARÁTOK MARADUNK.

FRANCESCO KÍVÁNCSI VOLT, MIVEL MÁR HALLOTT DON BOSCO CSODÁIRÓL, ÍGY GYÓNÁS UTÁN AZ AJTÓBÓL FIGYELT, AHOVÁ LETETTÉK A KENYERES KOSARAT.

ÉDESANYJA MÁR OTT ÁLLT ÉS VÁRTA ŐT A BŐRÖNDEL.

GYERE, FRANCESCO!

VÁRJ EGY PERCET, LÁTNI AKAROM, MI LESZ EBBŐL.

ALIG MARADT HÚSZ CIPŐ. LÁTNI AKAROM, MIT TESZ DON BOSCO.

FRANCESCO ÍGY EMLÉKEZIK VISSZA: „AKKOR DON BOSCO ODALÉPETT, SORBA ÁLLT ELÉ MIND A 400 TÁRSAM, ÉS MIND KAPTAK EGY-EGY CIPŐT ÉS NÉHÁNY BÍZTATÓ SZÓT. ÉN MEG CSAK NÉZTEM A KOSARAT AMI SOSEM AKART KIÜRÜLNI...”

1877 NYARÁN EGY 17 ÉVES FIATAL FÖLDMŰVES, MICHELE UNIA GYÓNNI MENT DON BOSCÓHOZ.

PAPNAK TANULNÉK, MAJD VISSZATÉRNEK A FALUMBA, ROCCA FORTE DI MONDOVIBA.

DE HA AZ ÚR KÜLDENE NEKED EGY JELET, HOGY MARADJ VELEM, ELFOGADNÁD?

EBBEN AZ ESETBEN ENGEDELMESKEDNÉK AZ ÚRNAK.

NEM MARADNÁL DON BOSCÓVAL?

NEM.

NOS, A GYÓNÁSOD MENETE A KÖVETKEZŐ LESZ: ÉN FELSOROLOM AZ ÖSSZES BŰNÖDET, TE PEDIG A VÉGÉN CSAK ANNYIT MONDJ, HOGY IGEN, VAGY NEM.

DON BOSCO PEDIG OLYAN PONTOSAN SZÁMOLT BE MINDENRŐL AZ ÉLETEMBEN, HOGY A LÉLEGZETEM IS ELÁLLT.

SZEGÉNY, AMIKOR FELEBREDT A VESZÉLYRE, FELUGROTT, FUTÁSNAK EREDT ÉS KIBÁLT, AMENNYIRE CSAK TUDOTT. MINDENKI MEG VOLT RÖKÖNYÖDVE ÉS A MISE IS ABBA-MARADT. TE MAJDNEM HALÁLRA NEVETTED MAGAD, DE A PAP NÉGY BARACKOT NYOMOTT A FEJEDRE.

HONNAN TUD RÓLAM ENNYI MINDENT?

MINDIG IS ISMERTELEK TÉGED. TEGYÜNK MÉG EGY PRÓBÁT? 12 ÉVES VOLTÁL, A FALUTOK TEMPLOMÁBAN MISE ALATT MELLETTED ÜLT AZ UNOKATESTVÉRED, AKI TÁTOTT SZÁJJAL ALUDT. TE PEDIG BELETETTÉL EGY JÓKORA SZILVÁT.

HARGH!

EZEKBŐL A SZAVAKBÓL MICHELE MEGÉRTETTE, HOGY AZ ÚR DON BOSCO MELLETT AKARJA TUDNI ŐT. SZALÉZI LETT ÉS AZ ELSŐ MISSIONÁRIUS, AKI ELÉRTÉ A KOLUMBIAI LEPRÁSOKAT AZ ELDUGOTT KIS FALUBAN, AGUA DE DIOSBAN. 870 BETEG EMBER KÖZÖTT ÉLT, ÉS CSUPÁN 45 ÉVES VOLT, AMIKOR MEGHALT.

A HIVATÁSOK NAGY RÉSE AZONBAN NEM RENDKÍVÜLI ESEMÉNYEK KÖVETKEZTÉBEN SZÜLETETT. EZEK A FIATALOK DON BOSCO MELLETT NÖTTEK FEL, MEGRAGADTA ÖKET A JÓSÁGA, ÉS EGY IDŐ UTÁN ŐK MAGUK KÉRTÉK, HOGY VELE MARADHASSANAK.

1872 ŐSZE VOLT. KICSENGETTEK AZ ISKOLÁBAN, A GYEREKEK SZINTE KITÖRTEK A TANTERMÉKBŐL ÉS A MŰHELYEKBŐL.

UZSONNA!

UZSONNA!

A KENYERES FIÚK AZ ÁRKÁDSORON TETTÉK LE A KÉT HATALMAS FONOTT KOSARAT, TELE ILLATOZÓ CIPÓVAL.

MINDENKI CSAK EGYET, NEM TÖBBET!

FRANCESCO PICCOLO, 11 ÉVES, NEMRÉGBEN ÉRKEZETT PÉCETTO TORINÉSÉBŐL. MEGLÁTTA MI TÖRTÉNIK, ÉS Ő IS BEÁLLT A SORBA.

EGYETLEN CIPÓ KEVÉS LESZ VACSORÁIG. MÁSONK IS KIVESZNEK MÉG KETTŐT-HÁRMAT TITOKBAN.

KÉSŐBB FELNŐTTKÉNT MÉSÉLTE EL:

FŐLÖTTEM IS ELHATALMASODOTT AZ ÉTVÁGYAM. ELLOPTAM KÉT CIPÓT, ÉS AZ OSZLOP MÖGÉ BÚJTAM, HOGY MOHÓN FÖLFALJAM. DE AZTÁN ARRA GONDOLTAM: „LOPTAM, HOGY FOGOK ÍGY HOLNAP ÁLDOZNI? MEG KELL GYÓNNOM.”

A GYÓNTATÓJA AZONBAN DON BOSCO VOLT. HOGY NE OKOZZON NEKI CSALÓDÁST, LÉLEKSZAKADVA ROHANT A KÖZELI CONSOLATA TEMPLOMBA.

FOLYTATJUK...

Mit adhat egy szalézi nyári tábor?

Több évtizeddel ezelőtt sokan vettek részt önkéntes kisdobos, üttörő majd középiskolás korunkban kötelező őszi építőtáborokban. Voltak, akik élményként, de sokan voltak olyanok, akik traumaként élték meg a főleg fűdözéssel, étkezésekkel, csendes pihe-nőkkel és az egyszeri számháború, tá-bortűz programmal illetve az őszi alkal-makat többnyire mezőgazdasági munká-val szervezett napokat. Sokan megfo-gadták, hogy ők nem engedik gyerme-küket ilyen táborokba, hiszen ott nem fejlődtek, nem tudtak feltöltődni, hanem azok légkörét, hatását rosszként élték meg. Ma ezek a gyermekek szülők, nagyszülők, akik számára a nyári fel-ügyelet megoldása komoly gond, ezért tartalmas programokat keresnek gyer-mekeik számára. Ők adták fel elveiket, vagy azokat túlhaladta az idő? Honnan tudhatjuk, hogy fejlődésről vagy elvek feladásáról van-e szó? A fejlődés minő-ségi változást hoz akár a személyisé-günkben, akár a szeretet és baráti kap-csolatainkban, akár a tudományban, a mindennapi életünk megkönnyítésében, feladataink pontosabb elvégzésében, mindennapi hitéletünkben, életmódunk-ban, munkakörülményeinkben, fizikai és lelki feltöltődésünkben.

Ezzel szemben a hanyatlás a szép, a jó, az építő gondolatok, a tudomány és az ahhoz kapcsolódó, az emberek javát szolgáló tevékenységek, kapcsolatok csökkenése, az erkölcs eldurvulása, a fejlődés elutasítása. A nyár beköszönté-vel a gyermekek, fiatalok programjainak bőséges kínálatát olvashatjuk. Ezek közt található sport-, nyelvi-, kézműves és egyéb készségeket fejlesztő, könyves- és kulturális, játszóházi, madarász- és történelmi, harcművészeti, önvédelmi tábo-ri ajánlásokat és még sorolhatnám a sok tartalmasnak tűnő, de esetenként a mi értékrendünkötől eltérő programokat.

A vakációt megelőzően több szülő is kérte a tanácsomat abban, hogy mire fizesse be a gyermekét, mi az, ami a fejlődésüket leginkább szolgálhatná. Minden esetben visszakérdeztem, hogy a gyermeket megkérdezték-e, ő tudja-e, hogy miből választhat, sőt választhat-e? Elszomorító, hogy többségük vagy arra hivatkozott, hogy a gyerek, amíg meg nem tapasztalja, addig nem tudja, hogy mi a jó neki, vagy attól tartanak, hogy

azokkal szeretne közös táborba, progra-mokra menni, akik szerintük nincsenek jó hatással a gyermekükre, vagy a nyarat is a tanulás fontos időszakának tekintik s ebbe a gyerek csak részben szólhat bele. Ilyenkor felvetődik a kérdés, hogy valóban ismerik-e a gyermeküket, fon-tos-e számukra, hogy jól érezze magát, megbíznak-e benne? Gondolnak-e arra, hogy a tanév az eredményektől függetle-nül is komoly pszichikai, fizikai és szel-lemi leterhelést jelent? A szülők kapnak-e tájékoztatást arról, milyen szempont-ok alapján válasszanak? Felhívják-e a figyelmüket arra, hogy egy rokon, ismerős vagy barát jelenléte megkönnyítheti a családától való távollétet, az új környe-zet elfogadását, segítheti az új ismeret-ségek kialakulását, a tábori lét céljának megvalósulását?

Ha nagyon tömören szeretnénk válasz-t adni, akkor annak a mérlegelését javasolnám, hogy főleg azok a táborok segí-tik igazán a fejlődést, a feltöltődést, amelyek megfelelő arányban elégitik ki az adott gyermek, mozgás-, játékszük-ségletét és érdeklődési területét. Lehető-séget teremtenek a közös tevékenysé-gekre, csapat és közösségépítésre. Csak így járulhatnak hozzá a gyermekek har-monikus személyiségfejlődéséhez, aktív pihenéséhez. Tájékozódniuk kell a szer-vezőkről, felkészültségükről, gyerme-kekkel szembeni magatartásukról, a tábor körülményeiről, esetleges referen-ciákról. Ma ezekről beszélnünk kell, hiszen a sokszor jogos szülői félelmek, aggályok kivetítődnek a gyermekekre is, bennük is szorongást váltva ki. Ezek fontos szempontok a nyári progra-mok, táborok kiválasztásában, de mi

szalézi munkatársak nem elégedhetünk meg ennyivel. A mi programtervezési, szervezési és megvalósítási feladataink ennél sokkal összetettebbek. Don Bosco minden pedagógiai helyzetben célként tűzte ki az egész ember legteljesebb kibontakoztatását. Ez „kiterjedt minden emberi értékre, azokra is, amelyek túl-mennek a szűk értelemben vett erkölcsi és vallási nevelésen. Helyet kap nevelé-sében a sport és a játék, az ügyesség és a jártasság; az esztétikai érzék éneklés által való fejlesztése, a zene, a szavalás és a színjátszás; a kapcsolatteremtés, a szociális érzék és a közösség iránti elkö-telezettség fejlesztése; a közös munka, a fair play és a társadalmi felelősség; va-lamint a belső élethez és a lelkiség mélységeihez vezető út megismerése stb.” (Schepens, 2000.)

A fentiekben felsoroltakat külön-külön, vagy többet is ötvözve célként, más táborok programjaiban is megtalálhat-juk, de a Don Bosco szellemében szer-vezett programok célja az evangelizáció, melyben ezek csak eszközök. „...a neve-lés művészete abból áll, hogy megtalál-juk a fiatalban azt a pontot, ahol fogé-konnyá válhat a magasztosra, a jóra és a szépre.” Tudta, hogy a hit nem magától értetődő és nem is egyszerűen spontán, természetes hajlamok gyümölcse. Külön ki kell alakítani minden ember életében. Ezért a nevelésben be kell mutatni, meg kell világítani, és ki kell fejteni ezt egy különleges nyelv segítségével, szavak, szimbólumok, gesztusok és cselekedet-ek által.” (Schepens, 1989.)

Mindezek mit követelnek tőlünk? A táborainkban annyi gyermek és táboroz-tató felnőtt, animátor legyen, hogy min-den gyermeket meg tudjunk szólítani, ki tudjuk őt emelni a személytelenségből. Tudjuk, mi érdekl, mely foglalkozások jelentenek számára örömteli pihenést, esetleg kihívást vagy az érdeklődését kielégítő tanulást. Ezekben vehessen részt. A ránk bízott csoportban a vidám, családi légkör megteremti a biztonsá-got, a bizalmat és a nyitottságot a tábor-ban kínált foglalkozások, közös hitéleti programok felé.

Felhasznált irodalom

SCHEPENS, J. (choisir): *Don Bosco pedagógiája: „az egész embert nevel-jük”*. In: *Mérleg 1989/1*.

Három ajándék Don Bosco születésnapjára

Milyen ajándékot adhatunk mi, mint Szalézi Család Don Bosco kétszázadik születésnapjára? A 2015. évi strenna videó-kommentárjában a rendfőnök hangsúlyozza, hogy a Szalézi Családnak egy „győztes csapat”-nak kell lennie Don Bosco és a fiatalok szolgálatára. Annak érdekében, hogy megnyerje a játékot, egy csapatnak egységesnek, összeszokottnak kell lennie, és tisztelnie kell a szabályokat. Mi, a Szalézi Család tagjai már egy kitaposott úton járunk: csupán „csökkentések, leegyszerűsítés és kedvezmények nélkül” kell megélnünk alapszabályunk, az Apostoli élet szabályzatának minden cikkelyét. Csak így leszünk szentek, csak így tehetünk jó szolgálatot a fiataloknak és adhatunk szép ajándékot Don Boscónak, a születésnapjára!

Ha jól megéljük az alapszabályokat és a szabályzatot, tanúivá és megtestesítőivé válunk szalézi munkatársi hivatásunknak mások, különösen a fiatalok előtt, akik követni fognak bennünket a „szaléziság” útján. Csak így adhatunk egy másik szép ajándékot Don Boscónak a születésnapjára. De jó volna, ha a Szalézi Család minden tagja legalább egy új hivatást vezetne Don Boscóhoz 2015. augusztus 16-án!

A másik dolog, amit ismernünk kell, az a szalézi történelem. Az oratórium kezdetén (1841) Don Boscót laikusok és világi papok segítették, vagyis ők voltak az első szalézi munkatársak. Don Bosco csak később alapította meg a Szalézi Szent Ferenc Társaságát. A mai napig lehetőség van arra, hogy a világi papok is teljes jogú tagjai legyenek a Szalézi Családnak, mint szalézi munkatársak (Apostoli élet szabályzata 3. cikkely). XII. Piusz pápa is szalézi munkatárs volt; Guarino érsek (szicíliai, Isten szolgája, a Szent Család Apostoli alapítója) szalézi munkatárs volt, és más világi pap kortársaink is.

Szükséges, hogy rendelkezünk bizonyos kompetenciával, érettséggel és bátorsággal, különösen most, amikor Don Bosco kétszázadik születésnapjára készülünk, hogy javasoljuk a világi papoknak (püspököknek, plébánosoknak, káplánoknak, pap ismerőseinknek) a szalézi hivatás eme formájának lehetőségét. Ezzel egy másik szép születésnapi ajándékot tudunk adni Don Boscónak. Ezekben a szűkös időkben, amikor kevés a szalézi hivatás, ők elviszik a szalézi karizmát a helyi templomokba, a plébániákra, ahol működnek.

És végül, azon túl, hogy szobrokat, plaketteket készítünk, emlékműveket avatunk, konferenciákat, összejöveteleket szervezünk, indulókat, himnuszokat írunk, bélyegeket gyártunk, mint a Szalézi Család tagjai, kínálunk fel Don Boscónak konkrét, élő, hiteles, szívből jövő, maradandó ajándékot. Következésképpen, életünk minden pillanatában tanúságtevőként éljük meg különleges és szép szalézi hivatásunkat, kisugárzásunkkal új tagokat nyerve meg Családunk és az Egyház számára.

Játsszunk komolyan és jól, örömmel és hűséggel, csapatban, mint Szalézi Család, megélve győzelmünket a mindennapi életünkben.

Don Bosco nagyon boldog és büszke lesz, és mosolyogni fog ránk az égből.

Ezt kívánom az egész Szalézi Családnak ebben a bicentenáriumi szent évben.

Lella Foti
szalézi munkatárs, Catania

Dicsőítés késő estig

Régóta tervezett és hosszú ideig szervezett látogatásra indult az óbudai szalézi munkatársak maroknyi csoportja, hogy megismerkedjen a balajti közösséggel és találkozzon a kazincbarcikai munkatársakkal.

A főleg cigányokból álló hívő közösség sokak számára kuriózum, hiszen sokat hallhatunk a roma integráció nehézségeiről, és amikor valami jó történik ezen a téren, akkor mintha cirkuszi mutatványt látnánk, távra marad a szánk. Nem ezért mentünk, hanem a tavaly nyári tábor villámtalálkozója után kicsit személyesebb ismerkedésre, a katolikus keresztény egyiséget megélt együttlétért.

Úgy gondolom, hogy amit megtapasztaltunk, az messze meghaladta minden várakozásunkat (már, ha egyáltalán voltak...). Egy élő, nyitott, valódi közösséget találtunk (több mint 50-en jöttek el a pénteki imaóra!), ahol szívesen fogadtak minket, ahol otthon éreztük magunkat.

Óbudán – és máshol is – rengeteg lehetőségünk van a cigány testvérekkel való együttműködésre, segítségre, mégis számunkra teljesen ismeretlen volt az az élethelyzet, ahogy Balajton élnek. Minden messze van, mindenki szegény, nincs munka, még közmunka sem, nincs iskola, ahol „csak” a korrepetálást kellene megszervezni, nincs autó, nincs bicikli, többnyire telefon sincs.

Nem a külső körülmények kényszerítő ereje, hanem az egymásra utaltság és az élő hit megtapasztalása formálja a közösséget. Ebbe pillanthatunk bele egy későre nyúlt este idejére. Nem volt semmi kozmetikázás: rengeteg nehézséggel, a családi és társadalmi örökségek, hagyományok, rossz szokások súlyával küzdenek. De küzdenek! A legnagyobb élményünk az volt, hogy minden különbség ellenére egy családba tartozunk, ugyanannak a hitnek vagyunk részesei. Már régen vége volt a szokásos találkozó idejének, de egyre újabb és újabb dicsőítő énekekre zendítettünk rá. Örömteli lelki töltekezés volt mindannyiunknak.

Csak reménykedni tudok abban, hogy egyszer annyira erős lesz a balajti csoport, hogy azt a munkát, amit jelenleg is folytatnak – az imacsoportok, oratórium szervezése – mint ígéretet tett szalézi munkatársak végzik majd. Kérek mindenkit, ha teheti, imádkozzon értük, hogy megerősödjenek a hitben, és otthonra leljenek az Egyházban, valamint azért is, hogy ne szűkölködjenek és békességben tudjanak élni. Imádkozunk a közösséget alapító és pásztoroló Molnár-Gál Béláért és családjáért, hogy a sok áldozat, amit a közösségért hoznak, áldással váljon számukra!

Elköteleződés szalézi módra

Munkatársi ígérettétel Óbudán

„Krisztus hűséges tanítványa leszek a Katolikus Egyházban; a Te országodban munkálkodok, különösen a fiatalok fejlődésén és üdvösségén” – ezt ígérjük Istennek a közösség előtt a szalézi munkatársi ígérettételben.

Gilicze Jánosné Marika, Sárváriné Rábl Erzsébet, Sárvári Miklós, Koblenczné Zámbo Krisztina és Rác Zsuzsanna Enikő

Öt új szalézi munkatárs tett ígéretet Óbudán május 23-án, Segítő Szűz Mária ünnepének előestéjén, a közösség tizenegy tagja pedig megújította szándékát, hogy továbbra is a szalézi lelkiség szerint igyekszik élni életét. Új társaink, Sárváriné Rábl Erzsébet, Sárvári Miklós, Rác Zsuzsanna Enikő, Gilicze Jánosné Marika és Koblenczné Zámbo Krisztina nyitottak az együttműködésre a Szalézi Családban, és eddigi munkájuk során is a szalézi lelkiségre jellemző személyes figyelmet, befogadó családiasságot helyezték előtérbe.

Sokan elhivatottan dolgoznak az ifjúságért, de jóval kevesebben vállalják, hogy ezen az úton Istennek tett ígérettel is elköteleződjenek. Azoknak, akik felismerték magukban Isten meghívását arra, hogy a világban jelként, Don Bosco nyomdokaiban járva munkálkodjanak a jövő nemzedékekért, lehetőségük van szalézi munkatársként, közösségben a Szalézi Család tagjaival segíteni a fiatalok és rászorulók életét.

Ez a kis óbudai munkatársi csoport része annak a nagy, világ-szerte jelenlevő közösségnek, amelyet még maga Don Bosco alapított. Az akkor Szalézi Munkatársak Jámbor Egyesületének nevezett közösséget azért hozta létre, hogy tagjainak világiként is lehetőségük legyen kifejezni, hogy az evangélium szerint élve, Isten nagyobb dicsőségéért akarnak tevékenykedni.

„Sok ember szívesen élné a szerzetesek életét, de valami miatt, például a kora, egészsége, élethelyzete, de legfőképpen az alkalom hiánya miatt, ezt nem tudja megtenni. Azt azonban megtehetik, hogy miközben továbbra is ugyanúgy végzik mindennapi tevékenységeiket, és a családjukkal élnek, munkatársakká válnak, és így tulajdonképpen úgy élnek, mintha ők maguk is a szalézi gyülekezet tagjai lennének” – írja Don Bosco a munkatársaknak írt első szabályzatában.

Tehát élethelyzetünknek megfelelően igyekszünk együttműködni a szalézi atyákkal és nővérekkel, s nem utolsósorban a helyi egyház kezdeményezéseivel. Elsősorban a fiatalok, különösen a legszegényebbek, és a rászorulók javát keressük. Sokat

meríthetünk Szalézi Szent Ferenc buzdításából is: „továbbá valóban a keresztény szeretetet gyakoroljuk, ha mások jámbor törekvéseihez csatlakozunk, és jó céljaik előmozdításán munkálkodunk. És ha te egymagad s nagyobb kedvvel tennéd is ugyanazt a jót, amelyet a társulatok gyakorolnak: mégis ezeknek működése Istennek nagyobb dicsőségére szolgál a szíveknek egyesülése s annak az áldozatnak folytán, amelyet a szeretet hoz.” (Filotea 2. rész, XV. fejezet)

Sokunk számára épp ez teszi vonzóvá a munkatársi közösséget, hogy a közösségben, együtt, közös lendülettel, egymást kiegészítve, egymás erejét megsokszorozva dolgozhatunk. Ennek sodró erejét megtapasztalhattuk már a kétéves képzés során is, ahol érdeklődő társaink már azonnal bekapcsolódtak a csoport kéthetenkénti találkozóiba, és a közös szolgálatokba is. A képzési alkalmak során nem csak Don Bosco életéről és munkásságáról beszélgettünk, hanem a strennák és a rendfőnöki levelek üzenetét is megpróbáltuk a saját helyzetünkre lefordítani. Sok ösztönzést kaptunk Ferenc pápa apostoli buzdításából és leveleiből, többek között abból, amit a Megszentelt Élet Éve kapcsán írt.

Nagy hangsúlyt fektettünk a közös imára és a személyes megosztásra is. Egymás örömeit, bánatait, nehézségeit megismerve igyekszünk egymást támogatni és kísélni. Mind az elméleti képzés, mind a személyes megnyilatkozások hozzájárultak a csoport belső megerősödéséhez, ami reméljük, hogy további szolgálatunkat is segíteni fogja.

Ábrahám Béla atya prédikációjában kiemelte, hogy Don Bosco mennyire az együttműködésre alapozta a művét. Mindig voltak segítői, pártfogói, fiatalok, akik vele akartak maradni. Don Bosco egy olyan utat mutatott a megszentelődésre, ami egyben hordozza a befogadó család melegét, és radikálisan felszólít arra, hogy szentnek *kell* lenni a rászorulók szolgálata által: „A megszentelődés szalézi útja az, hogy menj oda, vissza a gyerekek közé, a fiatalok közé, a családok közé, a munkatársak közé, a nehéz helyzetben lévő társaid közé akár az egyházközségekben, munkahelyen, lakóhelyen van erre módod, lehetőséged, vagy éppen egy szalézi intézmény keretein belül.”

A szalézi munkatársak óbudai csoportja

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Ahol Don Bosco álmai valósággá válnak

Valdocco egy „város a városban”. Neve „Valdóc” a piemonti nyelvjárásban vélhetőleg azt jelentette „libák völgye”, utalva a területre, amely a tizenkilencedik század közepén Torino északi külvárosa volt. Vad vidék volt ez, amelyet bevándorlók, utcagyerekek és bűnözők népesítettek be. Prófétai misztikus álmai által hajtva a nagy nevelő, Bosco Szent János itt hozott létre egy helyet, hogy a megváltás felé vezesse azokat a kétségbeesett, elhagyott fiatalokat, akikkel lépten-nyomon találkozott, és Valdoccót igazi gyöngyszemmé változtatta. Itt hozta létre a Szalézi Társaság központját és székhelyét, amely körül oratóriumot és iskolát létesített, szakképző központot, nyomdát és a Segítő Szűz Mária-bazilikát, ahol még mindig jelen van, hiszen Don Bosco földi maradványai itt nyugszanak.

Az elmúlt hetekben Valdoccót belengi az ünneplés szele: az alapító születésének bicentenáriuma alkalmából tucatnyi eseményre és különleges alkalomra kerül sor, és megfejlte mindezt Ferenc pápa látogatása. A várakozást számos záránokcsoport érkezése szakítja meg: papok, testvérek, szalézi volt növendékek és hívek, akik szívesen megismernék az egyik legnagyobb olasz szent munkáját. Az ünneplést a nagyszámú sárga pólós önkéntes – pap és világi – nagylelkűsége tette lehetővé, akik a szalézi történelem eme jelentős helyén vezetőként teljesítenek szolgálatot.

Don Enrico Lupano a bicentenáriumi ünnepek megbízott szervezője itt, Valdoccóban. Miután Don Boscóként körbevezetett egy csoportot a szalézi anyaházban, Enrico atya felvázolta Valdocco csodálatos valóságát.

Don Enrico, mit képvisel Valdocco a szaléziak számára?

Valdocco az a hely, ahol az álmok valóra válnak. Kezdve Don Bosco kilencéves kori álmától, ahol a farkasok bárányokká váltak, és ahol az árva, a társadalom peremére szorult fiúkból a sok nehézség ellenére becsületes polgárok és jó keresztények lettek. A valdoccói álmoknak az a történelmi jelentőségük, hogy ez Don Bosco első háza, a pedagógiai szempontjuk pedig az, ahogy az iskolában, a plébánián, az oratóriumban, a szakképző központban foglalkozunk a gyerekekkel. De Don Bosco álma nem korlátozódik csupán Torinóban, elterjedt az egész világban, 132 országban.

De lássuk Don Bosco sokrétű kapcsolatát Torinóval, a várossal, amely befogadta őt!

Ez egy nagyon mély kötelék. Amikor Don Bosco megérkezik Torinóba, a város mély sebekből vérzik: dúl az ipari forradalom, a maga társadalmi és gazdasági változásaival, de van még egy, igazi, komoly forradalom is, amely során megalakul Olaszország. Ebben a légkörben Don Bosco az egyik első pap volt, aki, Cafasso Szent József lelki vezetése segítségével, látogatta a fogvatartottakat a börtönben. Amíg néhány évvel korábban a börtön csak a büntetés helye volt, most már a rehabilitáció helye is lehet. Látogatva a börtönöket, Don Bosco megismerte a fiatal bevándorlók szomorú történetét, akiknek senkijük sem volt, hogy vigyázzon rájuk, és gyakran emiatt végül rács mögé kerültek. Így született meg, a börtönben végzett apostolkodáson keresztül a szalézi megelőző nevelési módszer, hogy megakadályozza a fiatalokat, hogy rossz útra térjenek. Ez a jó és a rossz harca, ahol Don Bosco el akarja ragadni a gonosztól sok fiatal életét.

Don Bosco átélte Torino minden gazdagságát

és ellentmondását. Ő mindig szabad ember volt, és ez volt az egyik oka az összecsapásoknak a püspökkel, aki úgy gondolta, Don Bosco projektje nem több, mint pusztán helyi megmozdulás, míg Don Bosco szíve az egész világot dobogott, olyannyira, hogy néhány évvel később nemzetközi missziókba kezdett.

Hogy élt Don Bosco a Risorgimento éveiben, amikor jellemzően nagyon ellentmondásos volt a kapcsolat állam és Egyház között?

Szeretném azt hinni, hogy Don Bosco egyfajta hidat képezett az állam és az Egyház között. Soha nem volt részrehajló sem az egyik sem a másik felé, mindig a megbékélés embere volt. Érdekes, hogy Don Bosco úgy fogalmazta meg a célját, hogy „jó keresztényeket és becsületes állampolgárokat” akar nevelni. Az ő megelőző nevelési módszere soha nem szakadt el a valóságtól. Nem csak azt akarta, hogy legyenek szentek és szeressék az Urat, olyan polgárokat akart, akik ezt az élményt egészen az alapjáig átlik. Egy furcsa szempontja ennek a történetnek, hogy amikor Savoyában betiltották a különböző szerzetesrendek működését és elkobozták javaikat, ő egy olyan szerzetes intézményt létesített, amelynek tagjai az állam előtt világiak voltak. Mivel az állam nem tudta megakadályozni, hogy négy, öt vagy húsz laikus együtt éljen, a szaléziak egy ilyen formában jöttek létre és működtek. Don Bosco soha sem filozófiát vagy absztrakciót használt, a szíve volt az, amellyel megoldotta a problémákat. Ő volt az egyik első, aki munkaszerződéseket íratott alá és szakmai képzést biztosított a fiatalok számára, annak érdekében, hogy senki ne használja ki őket.

Don Boscónak gyakran meg kellett küzdenie a pénzhiánnyal, de ennek ellenére óriási műveket hozott létre: ez példa lehet számunkra, akik a gazdasági válság éveit éljük?

Don Bosco egy szent, akinek elsődleges erőforrása Isten. Fölpépített egy „nevelési birodalmat” a semmiből, mert Isten akarata ez volt, így ha az Úr akart tőle valamit, megadta neki az eszközöket is hozzá, hogy megcsinálja. Ugyanakkor hihetetlenül vállalkozó szellemű volt. Don Bosco hozzáállása soha nem volt passzív, mindig szervezkedett és sűrűn kért adományokat, felkutatva minden jötevőt, akit csak lehetséges volt. Számára nagy erőfeszítést jelentett, hogy pénzt kérjen, mert nagyon büszke volt, de mindig megtette. Az ő erőssége volt az abszolút bizalom Istenben, a vállalkozó kedv és a feltúrt ingujj. Ez a mód, ahogy mi, szaléziak mindig is működünk, hogy valójában mi mindig adósságban élünk... de ezt az adósságot az Úr mindig kiegyenlítette! Don Bosco két lábbal állt a földön, de az égre nézett. Az ő szentsége nagyon is valóságos, nagyon tipikus a szülőföldjén. Úgy gondolom, hogy ebben a történelmi időszakban az ő teljes ráhagyatkozása Istenre, a józan életmódja, hogy nem magáért, hanem a fiatalok jólétéért dolgozott, egy nagyszerű példa lehet.

www.zenit.org

Tudj meg még többet a szaléziakról: www.szaleziak.hu

Nyári Oratórium Pesthidegkúton – Ebben az évben is szeretettel vártuk a gyerekeket Pesthidegkúton a Nyári Oratóriumba a nyári szünet első két hetében. Annyira népszerű volt a tábor, hogy a megszokott hetenkénti 40–60 gyerek helyett idén első héten 120 körüli létszámban jöttek, és második héten sem voltunk sokkal kevesebben. A segítők száma is nőtt emiatt néhányval, és végül egy szuper animátor csapattal tudtunk együtt dolgozni a két hét alatt. Délelőtönként a szakkörök alatt próbálták a gyerekek, ami a déli Úrangyala után is folytatódott. Ezután sokszínű kézműves foglalkozásokból lehetett választani. Napjainkat színesítette a szerdai kirándulás a solymári várba, ahol a „toronyból” egész Solymárt láthattuk. Második héten is folytatódtak a szakkörök és a kézműveskedés. A Péli-földszentkereszti kirándulás mindenkiben mély nyomot hagyott, a bansolástól kezdve az akadályversenyen át a hazafelé tartó buszos buliig. Tartottunk egy számháborús délután is, amit nagyon élveztek a gyerekek, mert egy parkban játszottunk. Előző héten a színes csoportok bemutathatták sportosságukat a fergeteges sportnapon.

A két élményekben gazdag hetet egy mise zárta le, amit Depaula Flavio atya mutatott be. A mise keretén belül öt új animátort avattunk, akik ezután még komolyabban veszik szalézi animátor „hivatásukat”. A gálán bemutatkozott a karate csoport, a táncosok, a fizika szakkörösök, poharasok és az énekesek, a színjátékosok, a fodrászosok. A műsort az animátorok előadása zárta, amit fergeteges bansolás követett addig, amíg le nem ment a nap. A tánchba a lelkesebb szülők is bekapcsolódtak! Köszönjük ezeket a heteket a nővéreknek, az animátoroknak, a segítőknek és nem utolsósorban a gyerekeknek.

Találkozunk szeptemberben az évközi oratóriumban!

Kovács Zsuzsi és Koncz Katalin

HÍREK MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Animátor avatás Pesthidegkúton

Június 26-án az oratórium záró szentmiséje keretében animatori ígérettel tehattünk öten, (Koncz Katalin, Mocsári Bettina, Skublics Péter, Tóth Domonkos, és Zsigmond Iringó) Flavio atya jelenlétében. Az egész éves képzés és a nyári oratórium bizonyította, hogy alkalmasak vagyunk arra a meghívásra, hogy szalézi animátorként működjünk a gyerekek között. Mi öten, a szentbeszéd után tehattük le ígéretünket, azok pedig, akik már eddig is animátorként szolgáltak, a szentmise végén megújították korábban tett ígéretüket.

Nekem személy szerint ez az animátoravatás maradandó élmény, egyben egy életre szóló meghívás. A narancssárga kendő, amit a nyakamba kötöttek, élénk színével mindig figyelmeztet, hogy animátor vagyok, mindenhol, nem csak az oratórium kapuján belül. Örömmel vagyok animátor, örömmel mondtam igent, és örömmel végzem az ezzel járó feladatot is, mert tudom, hogy a gyerekek örülnek, ha köztük vagyok, és boldog vagyok, ha másnak örömet szerezhetek. Bízom benne, hogy munkámmal a gyerekek fejlődését és lelki növekedését szolgálhatom.

Tóth Domonkos

Pesthidegkút – Nyári Napközi Oratórium

KAZINCBARCIKA

Kerékpárral Don Bosco tiszteletére – A kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban negyvenöt diák és hét tanár részvételével a Balatont megkerülő 200 km-es kerékpártúrát szerveztek május 17–20. között a bicentenáriumi megünneplésére.

A túkerülő, négynapos biciklitúra május 17-én reggel indult, tervezett útvonala ugyan „csak” 200 km volt, de – ahogyan az általunk kiválasztott út az életben sem bizonyul mindig a legrövidebbnek – mi

is tettünk néhány kitérőt, így 200 + 30 kilométerrel zártuk a kerekézést.

Utunkat négynaposra terveztük, és a negyvenöt sportos és jókedvű tanulókon kívül a biciklitúrán részt vett Petróczi Gábor igazgató és Kovács László igazgatóhelyettes is, valamint testnevelőink többsége. Biciklizésünk második napján pedig velünk tekert Vitális Gábor atya, iskolánk igazgatóhelyettese is, aki fájjalta, hogy egyéb hivatalos elfoglaltságai miatt nem tarthatott velünk végig a 200 km-en!

Népes (és hosszú!) csapatunkat sokan megcsodálták: integettek, fényképeztek, dudáltak nekünk. Nem jelentett problémát az akarattjai hosszúpárt, a badacsonyi meredek emelkedő, de a tihanyi kaptatót is simán vettük, van bennünk energia, kitartás a nehézségek legyőzésére. Talán Don Bosco atyánk is elégedett volt velünk. Utunk során szertepillantottunk a balatonakarattyai löszfalról, a tihanyi „Szélmarta sziklákról”, majd a bencés apátság elől, a győri Szépkilátó tanúhegyekre tekintő lankáiról és a déli part fővenyéről egyaránt. Mindenhol azt láttuk, hogy az Isten nagy jókedvében teremtette a Balaton felvidéket. Ehhez a jókedvhez alkalmazkodva vidáman, jó hangulatban, egymást segítve és egymásra támaszkodva kerekeltük végig a négy napot, és viseltük el a kisebb baleseteket, egymásra futásokat.

Köszönet minden résztvevőnek a jókedvéért, a kitartásért és a jól végzett munkáért, köszönet Kovács László igazgatóhelyettes úrnak a körültekintő szervezésért! Mindannyian meggyőződhattünk róla, hogy – ha jó az idea, akkor – 200 után is könnyedén vesszük az akadályokat! Partnak föl vagy lejtőn le, Don Boscónak is mindkettő kedvére volt!

Petróczi Gábor

Kazincbarcika – Kerékpártúra

Szalézi Nyári Oratórium a plébánián

– Az eddigi évekhez hasonlóan, idén is mindannyian nagyon vártuk a nyári oratóriumot. Kéthetes táborunkat idén a „Don Boscóval Jézus felé” mottóra építettük fel, hogy Don Bosco születésének bicentenáriumi évében a gyerekek jobban megismerhessék az életét és az útját Jézus felé.

Mindkét héten 100–110 gyerek töltötte be élettel a plébániát, s az animátorokkal, fiatal és felnőtt segítőkkel együtt 130-an voltunk.

Az első hét június 22-én kezdődött. A gyerekeket megszokott módon, bár más rendszer szerint, csapatokba osztottuk. Idén bevezettük a kalandsoportot a legnagyobbak számára, akikből jövőre reményeink szerint segítők lesznek. Nekik különleges programokban és kirándulásokban volt részük. Így a kamaszodóknak, akik számára már nem olyan vonzó a kisebbekkel való folyamatos együttlét és játék, tud új, érdeklődésüknek jobban

megfelelő élményeket adni a nyári oratórium.

A tavalyihoz hasonlóan, idén is volt tábori himnuszunk, mégpedig a CRUX Együttes Don Boscóról írt dalát választottuk ki, amit a két hét alatt meg is tanítottunk a gyerekeknek.

Minden reggel Don Bosco életéből vett színdarabbal kezdtük a napot, hogy könnyebben megismerjük az életét. Gimnáziumi tanáraink is eljöttek, kézműves foglalkozásokat, kémia illetve fizika kísérleteket, továbbá sorversenyeket szerveztek a gyerekek számára. Kirándulni a Csónakázó-tóhoz mentünk, ahol csónakáztunk, nagyjátékokat rendeztünk a parkban, és a játszótérre is kivittük a gyerekeket, ahol egy kincskeresőt készítettünk elő.

Pipó Józsi bácsi bűvészműtatványai kicsiket és nagyokat egyaránt elkápráztattak, és volt mentős bemutató, valamint rendőrségi közlekedési verseny is. Az első héten a rossz idő ellenére is remekül sikerültek a programok, a második hétre

Kazincbarcika – Nyári Napközi Oratórium

már kitűnő időnk lett. Sikerült egy vizes délutánt is megszervezni, ahol a legsikeresebb a „Kinek vizesebb az animátora?” feladat volt. A két hét alatt sokat bantsunk és játszottunk a gyerekekkel. Az utolsó napon már fáradt, de igazán örömteli arccal készültek a záróműsorra, ahol a fellépők megosztották a többiekkel, ami bennük rejlik. Mindannyian ügyesek és bátrak voltak.

A tábor alatt minden nap végén megjutalmaztuk azokat a gyerekeket, akik építően vettek részt a programokon, kitűntek jó viselkedésükkel, odafigyeltek, vagy pedig önmagukhoz képest javultak. Így olyan gyerekeket is jutalmazni tudtunk, akiket általában nem, vagy csak ritkán dicsérnek meg.

Köszönjük a szülőknek a bizalmat, hogy ránk bízták a gyermekeiket, valamint a tábort megszervező fiataloknak és felnőtteknek a sok befektetett energiát és munkát! Reméljük, hogy sikerült a gyerekeket a Don Bosco-i jóság és öröm útján közelebb vinni Jézushoz.

Találkozunk a vasárnapi szentmiséken és a játéknapon!

Kerekes Anna

Nyári élményeink – Lulla – Miről is írhatnánk nyáron, újságunk hasábjain, ha nem éppen az élményeinkről. Így van rendjén. Néhány nap alatt mi is sok helyen jártunk, felejthetetlen jeleneteknek, lelkünk derűs megnyilvánulásainak lehetünk tanúi. Nevettünk, örültünk, csodálkoztunk, és így kerültünk közelebb egymáshoz.

Közös kalandunk egy megkereséssel kezdődött. Betti és Zsolt ismeretlenül írtak Vitális Gábor atyának, majd a szervezést kézbe véve, árgus szemekkel kerestem a térképen egy helységet: Lulla. Még csak nem is hallottam róla, de mivel a Balaton környéke, biztos szép lehet – gondoltam. Tényleg az volt. A kérés csupán annyit tartalmazott, hogy olyan gyerekeket próbáljunk toborozni, akik nem tehetik meg, hogy a Balatonon nyaraljanak, sőt, néha azt sem, hogy nyaraljanak egyáltalán. Csapatunk két fő vezényletével (a másik Kővári László volt) 18 főre duzzadt. Jöttek az oratóriumból, Herbolyáról, Sajókazáról, és a „dombból” is.

Július 1-én indultunk, és hogy az öreg főváros se nehezteljen ránk, a Hősök terén is tiszteletünket tettük. Ebédre értünk Lullára, a kb. 150 lakost számláló településre, amely a Balatontól 10 km-re fekszik, a déli parton. Pécesk József házigazdánknál vertünk sátrat, és máris kezdődött az ismerkedés. Nyaralásunk alatt természetesen nagyokat lubickoltunk a „magyar tengerben”, de komppal átkelve a tavon megnéztük a tihanyi apátság

Animátor avatás Kazincbarcikán

Az animátorok ígérettételére május 24-én, pünkösdkor került sor Kazincbarcikán a Szent Család-templomban. **Méhész Bianka, Kerekes Anna és Hilóczki Zsuzsi** több évnyi felkészülés után vehette át az animátorok narancssárga kendőjét **Andrásfalvy János** szalézi atyától. Izgatottan érkezünk az ünnepi szentmisére, ahol az ígérettételünk mellett elsőáldozásra is sor került. A mise kezdete előtt még néhányszor elolvastuk közösen az ima szövegét, hogy el ne rontsuk. Több fohász is megfordult a fejünkben, és sok minden, amiért hálásak vagyunk, amikor az egyetemes könyörgések után felénk fordult a figyelem. Hogy honnan indultunk és hová jutottunk el az elmúlt három évben, a hitünk mennyit erősödött ez idő alatt, hiszen a fiatalok evangelizálása fontos feladat. Mennyi mindenért lehetünk hálásak a szaléziáknak, mi mindenre tanítottak meg minket, és hogy mindig számíthattunk rájuk, bármi jó vagy rossz történt. Számos helyre eljuthattunk, az országos képzések alkalmával sokat fejlődhattunk és élesben az oratóriumi foglalkozások ideje alatt mennyit tanultunk. Rengeteg hálával és köszönettel tartozunk Istennek, hogy ilyen sok erőt és kitartást adott nekünk, a szaléziáknak, akik mindig hisznek bennünk és terelnek minket a helyes úton és az oratorista gyerekeknek, akik türelemre tanítanak. A szeretet, amit kapunk tőlük minden program alkalmával mindig új erőt ad számunkra. Igaz külsőleg nem sok minden változott: megkaptuk a narancssárga, „hivatalos” nagyanimátori kendőt, viszont belül, bennünk sok minden más lett. Több felelősséggel tartozunk a közösségünknek, hiszen ígéretet tettünk. Fontos építőelemei lettünk valami nagynak, ami most kezd itt Barcikán kibontakozni. Hálásak lehetünk, hogy így megbíznak bennünk!

„Biztosan jó lesz minden tettünk, ha Isten jelenlétében tesszük” – mondta Don Bosco, és ebben mi is hiszünk.

Kerekes Anna

Nagytelekű meghívóik jóvoltából a kazincbarcikai gyerekek a Balatonon nyaralhattak

templomát és múzeumát. Fagyiztunk, kiabálgattunk az echónak, nagyot fociztunk Torvajon. A Zamárdi Kalandparkban ingyenesen használhattuk a játéko-

kat, akadálypályákat, és a kisvasúton végigdöcögve megmutathattuk a borsodi vidámságot. Élveztük gyermekszívet mindazt, amit mások pénzért megvehet-

nek!

Táborunk ugyanis térítésmentes volt, amelyet kedves vendéglátóink adományokból gyűjtögetve finanszíroztak. Kis csapatunk mindezt azzal hálálta meg, hogy segítette az étkezéseknél, készülődéseknél. Jó volt imádkozni, énekelni a vacsorák után, meghittén együtt lenni a tábortüzeknél. Valóban odafigyeltünk egymásra. Természetes egyszerűség jellemezte a hangulatot, amely a Gondviselés iránti hálára irányította figyelmünket. Számos lélekemelő jelenetnek lehettünk tanúi, mintha Jézus ruhájának szegélyét érintettük volna gyermekeink által. És nekünk most a lehetőség, a meghívás volt fontos. Az, hogy még élnek jószívű, jószándékú emberek, akik odafigyelnek azokra, akiknek talán nem jutott annyi... Ingyen belépők, kedvezményes jegyek, olcsóbb számlák kísérték utunkat. Nagyon jó volt ezt így látni. Öröm volt az a

sok kedvesség, szeretet, amellyel körbevettek bennünket. A finom pogácsák és sütemények. Betti, Zsolti, Józsi bácsi és Mami – és minden kedves segítők; Köszönjük szépen!

Július 5-én hazaérkezve még frissek az élmények. Hála az azonban nem kopik. Öröm, hogy a résztvevők többsége csak most járt először a Balatonnál. A magam részéről azt köszönöm az Úrnak, hogy ebben is Velük lehettem. Folyt. köv. ©

Márkus Zoltán SDB

PÉCS

Nagy örömkre június 3-án meglátogattott bennünket Csány Péter atya. A napot szentmisével kezdtük, majd személyes beszélgetéssel feltártuk örömeinket és nehézségeinket. Ez után Péter atya tanítása, buzdítása igazi lelki megerősítés volt számunkra. A szép napot lehetősé-

geink felmérésével folytattuk, végül imával zártuk.

A Néri Szent Fülöp iskola tanévzáró ünnepélyén kis pártfogoltjaink szépen szerepeltek. Közös munkánk eredményeként nagy örömkre mindenki sikeresen zárta a tanévet. Tábor az iskola sajnós csak felső tagozatosak számára szervezett, ebben mi nem vettünk részt. De mert régi napköziseink közül sokan hiányolták a tábor, így megpróbáltunk – bár az eddigiéknél szerényebb körülmények között – nekik szervezni egyet. Ez csak július utolsó hetében fog lezajlani, húsz gyermek részvételével, ezért erről beszámolni még nem tudunk, de nagy várározással nézünk előre.

A Pécsi Don Bosco Napközi életében ez a huszadik tábor lesz, és különlegességei, hogy a táborvezetőn (Mezey Klára) kívül szakácsunk Jovánovics István képesített szakács lesz, aki évekkkel ezelőtt növendékünk volt, a segítők három egyetemista, közülük egy szintén régi napközis diák, s a résztvevő gyerekek közül négyen volt növendékeink gyermekei.

ÚJPEST-MEGYER

Nyári Oratórium – Idén első alkalommal került sor a napközis tábor megszervezésére az Újpest-Megyeri Plébánián. Kis létszámú (12 fő), de lelkes táborozóinkat négy fiatal segítette a játékokban és a felügyeletben. A tábor mottójául az idei évi szalézi strennánkat választottuk: „Úgy, mint Don Bosco: a fiatalokkal, a fiatalokért!” Két előadásban elhangzott Don Bosco élete, majd meghívása a 9 éves kori álmon keresztül. Erényeiről és emberi erőfeszítéseiről is hallhattunk, valamint arról, hogy fiatal korában mennyi mindenről le kellett mondania, hogy az életszentséget elérje.

Ez év augusztus 16-án ünnepeljük rendalapítóink, Bosco Szent János születésének 200. évfordulóját. Az ő oratóriumi nevelői elképzeléséhez kapcsolódva szerveztük napközis táborunk programjait, miszerint a fiatalokat és a gyermekeket intézményeinkbe befogadva, életre nevelve evangelizáljuk, valamint életteret biztosítunk számukra, hogy a hely és a környezet, ahol együtt játszanak, örömteli és vidám hangulatú legyen.

Programjaink között szerepelt a közeli Tarzan park, kirándultunk a Normafára, majd az Erzsébet kilátóból csodálhattuk meg a város szépségét. Egy délelőttöt az Attila utcai Maki Játésházban töltöttünk a gyermekek nagy örömére. Részt vettünk Péli földszentkeresztben az oratóriumok közös nagy játéknapján a több mint négyszáz gyermek és fiatal között.

Köszönjük a Budapest IV. kerületi Ön-

Újpest-Megyer – Nyári napközi oratórium

Pécs – A Néri Szent Fülöp Iskola évzárója

kormányzatnak, valamint a Váci úti Andretti Üzletháznak és plébániánk híveinek, hogy támogatásukkal napközis táborunkat segítették.

Nyári Oratóriumunk első hete befejeződött, melyet az öröm és a barátság jegyében tölthettünk el. Augusztus 24-től azonban még egy újabb hetet szervezünk az érdeklődő gyermekeknek. A Nyári Oratóriumot jövőre is megszervezzük a templomunkba járó és a környékbeli gyermekek részére.

P. Hartai Gábor SDB

NYERGESÚJFALU

Nyílegyenesen a jó felé! – Nyergesújfalun a Szalézi-Irinyi Középiskola oratóriumában Misquitta Claudius atya vezetésével, Szlávik Adél hathatós segítségével mellett az ötvenfős animátor csapat számára már hónapokkal a kezdés előtt a nyári napközi oratórium volt a téma. A gondos, mindenre kiterjedő tervezés meghozta gyümölcsét, hiszen az egyszerűre mintegy 250 gyermeket és animátort „mozgató”, kéthetes nyári napközi során minden eshetőségre fel kellett készülni.

A tábor témája Don Bosco és egy rossz útra tért, nehéz sorú fiú (jelen esetben Robin Hood) találkozását és közös útját dolgozta fel, amint Don Bosco lassan, beszélgetések, találkozások, közös utazások során vezeti a fiatal a jó felé. A történet a naponta sorra kerülő jelenetekben elevenedett meg Valaczka Lukács apostagi vendég-animátor és Eckl Gergő helyi „híresség” főszereplésével.

A tábor himnuszát – Maloványi Zoltán nyergesi szerzőnek a szalézi zenei pályázaton második helyezett énekét – Nádudvari Géza testvér próbálta kitartóan megtanítani a kicsiknek.

Az idei nyári oratórium során a szervezők igyekeztek újdonságokat is bevezetni, bár a környéken található szerény lehetőségek és a nagy létszámmal járó

Nyergesújfalu – Nyári napközi oratórium

Keresztelés és elsőáldozás Péliföldszentkereszten

Tizenegy fiatal járult először szentáldozáshoz június 7-én, úrnapján Péliföldszentkereszten a tizórai szentmisében, közülük öten a keresztség szentségében is részesültek. A csoportot, amelyben több animátor és oratorista is volt, Misquitta Claudius atya készítette fel a szentségek vételére. Kérjük számukra Isten áldását!

tetes útiköltség nem sok fantáziálásra ad lehetőséget, a szülőket pedig nem akarták plusz kiadásokkal terhelni. Végül a helyi Önkormányzat és néhány vállalkozó, valamint a fogadó helyszínének nagylelkűsége mégis lehetővé tette, hogy a már megszokott szőnyi WF strand mellett az első strandnapot a tatabányai Gyémánt Fürdőben töltsék a gyerekek, emellett pedig újabb nagy kaland volt a győri Xantusz János Állatkert meglátogatása. A tábor résztvevői gyalogos túrával kötötték össze a péliföldszentkereszti kirándulást, ahol találkoztak más oratóriumokkal is, és ahol animátoraink házigazdaként a szervezésben is részt vállaltak. A „kalandcsoport” serdülői újabb kalandokkal lettek gazdagabbak: idén a sárkányhajózás és a sátorozás is felkerült a

listára.

A nyergesújfalui nyári napközi oratórium sikerét elsősorban a lelkes, többgenerációs animátor csapatnak köszönheti, ahol az idősebb animátorok munkahelyi szabadságukat áldozzák a gyerekekre, jelenlétükkel és munkájukkal tanítva az utánuk következő korosztályt, akik viszont a kezdő, új animátoroknak mutatnak példát, a szalézi munkatársak pedig jelenlétükkel segítik a tábori foglalkozásokat.

A két hetet a szülőknek szervezett „gála” műsor zárta, amit pedig nagy ünneplés, 200 léggömb égnek eresztésével és egy „születésnap” tortával Don Bosco emlékeztére, így mindenki megédesíthette a tábor végén az elválás keserű pillanatait.

Lengyel Erzsébet

BUDAPEST-ÚJBUDA

Megmutatjuk magunkat – A szalézi rend magyar szívében, Péliföld-szentkereszten mutathatjuk be iskolánkat, a SZÁMALK-Szalézi Szakközépiskolát. Az ifjúsági ház látogatóit immár állandó kiállításunk várja az épület földszintjén. Az érdeklődők betekintést nyerhetnek iskolánk képzési kínálatába, néhány kép erejéig mindennapi életünkbe. Reméljük, az arra járók közül minél többen kapnak kedvet, hogy ellátogassanak hozzánk, s nálunk folytassák tanulmányaikat! A kiállítás igényes kivitelezéséért Vályi Zoltán tanár urat illeti köszönet.

A SZÁMALK-Szalézi Szakközépiskola kiállítása Péliföldszentkereszten

ÓBUDA

Reggeliztetés tábor 2015 – Don Boscón keresztül Jézushoz – Ez már a hatodik nyár, amikor az Óbudai Rendházban napközis tábort tartunk a tanévben folyó „Reggeliztetés” programhoz kapcsolódóan. Főleg azokkal a gyerekekkel vagyunk együtt ilyenkor, akik év közben is ide járnak reggelenként, illetve a korrepetálásról ismerik a szaléziakat. Ez annyiban más a „nagy tábor”-hoz képest, hogy itt csak mintegy harminc, 6–14 éves táborozó gyerek van, így sokkal családiasabb a hangulat, ami nagyon fontos ahhoz, hogy ezeknek a gyerekeknek jó példát és békés közeget biztosítsunk. Biet Pali atya vezetésével már több hónapja terveztük, hogy milyen kirándulásokat szervezzünk, hogy újabb élményekkel is gazdagítsuk a gyerekeket. Hájókirándulásra mentünk, Szentendrén a piknik után a tollasozástól a sorversenyekig sok mindenre jutott idő, így nem csoda, hogy a HÉV-en zötyögve sokan elpiledtek. Péliföldszentkeresztre külön busszal utaztunk, ahol Béla atya vezetésével megtekintettük a kegytemplomot, majd három különböző állomáson lehetett csa-

patonként értékes pontokat szerezni. Ebéd után lovaglásra és fürdőzésre volt lehetőség a szomszédos birtokon.

Az idei táborban minden reggel egy tanulmányos kis szindarabbal indítottunk, amiben Don Bosco életébe kaphattak bepillantást a gyerekek. Fülöp Tibor változatos rendezései olyan jól sikerültek, hogy az örökké izgó-mozgó, rakoncátlan gyerekek is tátott szájjal ültek, izgulták végig az egyes jeleneteket. Don Bosco szerepében Kukuczka Robert atya mutathatta be a benne rejlő színészi kvalitásokat. A kézműves foglalkozások vezetője Pacsuta Mária volt, a sok színes gyöngy még a fiúkat is elvarázsolta. Készültek a szebbnél szebb karkötők, nyakláncok és rózsafüzérek, amiket Robi atya meg is áldott az esti ima alkalmával. Lóthné Irén szalézi munkatárs segítségével papírgyöngyök és köfestés készült. Első napon bazárjáték, a záró napon Ki mit tud? volt, amelyre néhány szülő is el tudott jönni, akik büszkén tapsoltak a gyerekek fellépései után.

Ebben a táborban fontos, hogy változatos reggelit, ebédet és uzsonnát is biztosítsunk a táborozó gyerekeknek. Reggelente

3–5 segítővel készültek a szendvicsek és háromszor ebédet is főztünk, amit a rendház belső udvarán táltunk. A délutáni uzsonna után rögvest a Boldog Sándor István kápolnába mentünk, ahol énekel-tünk, imádkoztunk, elhangzott a „jőéjszakát” és hálát adtunk a nap eseményeiért. A kápolna padlójára már az első napon egy ideiglenes szőnyeg került, hogy jelképesen mutassa az utat Don Boscotól Jézusig. Erre az útra lehetett üzeneteket ragasztani, hálánkat kifejezni ilyen formában is, így sok gyerek napközben is szívesen bement és elidőzött a kis kápolnába.

Apró lépések ezek a gyermekek életében, de mind érezzük, akik el tudtuk tölteni velük ezt az öt napot, hogy milyen nagy jelentősége van számukra ingerszegény életükben. A megelőző módszer szeretetnyelvén szólni a kallódó gyermekekhez napjainkban éppúgy szükséges, és megállja a helyét, mint Don Bosco korában a torinói szegényegyedben.

Hálásak vagyunk minden segítőnek, aki jelen volt a táborban, illetve mindazoknak, akik bármilyen más módon támogatják szolgálatunkat, amit a szegény sorú gyermekekért vállalunk.

Rácz Zs. Enikő

MOGYORÓD

Érted DoBban! – Mogyoródon idén nyáron huszonharmadszor rendeztük meg a nyári oratóriumot. A négyhetes kaland a 210 gyermek számára június 22-én kezdődött, igaz az animátorok már január végén megkezdték az előkészítést. A bicentenáriumi évben járva egyértelmű volt, hogy Don Boscoról szól, de mivel már az elmúlt években foglalkoztunk az életén túl a Szalézi Család szentjeivel, az álmaival, és a találkozásával a fiúkkal, sokáig kerestük, hogy mi is legyen idén a vezérfonal, s végül elhatároztuk, hogy a szeretet útját követjük nyomon Don

Óbuda – Reggeliztetős tábor 2015

Bosco életében, melyet az „Érted DoBban!” jelmonddal foglaltuk össze. Az első héten az otthonról kapott szeretetről elméltünk, majd az iskolai évek története kapcsán a felebarátok iránti kölcsönös szeretetről, a harmadik héten az Isten gondoskodó szeretetét, az utolsó héten pedig Don Bosco műveiben, hogyan is adta tovább mindazt, amit megtapasztalt. És közben a kiscsoportos beszélgetések segítettek, hogy elgondoljunk a saját életünkön is.

A mogyoródi gyerekek számára 43 animátor, 15 önkéntes fiatal szervezte a nővérekkel együtt a napi tevékenységet, s munkájukat a helyi szalézi munkatársi csoport is segítette. Voltak, akik minden nap ott voltak a délelőtti csoport beszélgetésen, s kézműves foglalkozáson, voltak, akik a munkájuk után jöttek, s segítettek a takarításban, vagy éppen a péntek esti családi estékre kentek zsíros kenyeret, sütit és palacsintát sütöttek.

A kirándulások is felejthetetlen élményt nyújtottak, jó volt Péliföldön a többi oratóriummal találkozni, Dunakeszin a sportrepülők világába betekinteni, sőt a kiírt pályázat nyertesei madártávlatból is megszemlélhették a Gödöllői-dombvidéket, a harmadik kirándulásunk pedig Pannonhalmára vezetett, ahol miután felfedeztük az apátságot, maga a főapát, Várszegi Asztrik mesélt az életéről, a szeretetességről csapatunknak.

Bár lapzártakor még egy hét hátra van, de a gyerekek tekintetéből, mosolyából már most tükröződik, hogy megtapasztalták, amit oratóriumi himnuszunkban mindennap eléneklünk: „Érted dobban, add tovább, ha lobbán! Kétszáz éve már, hogy a szeretet Rád is vár!”

A Mogyoródi Nyári Oratórium a helyi Önkormányzat és a KÖSZ! Program támogatásával valósulhatott meg.

Kovács Kati FMA

Mérföldkőhöz érkezett a Don Bosco Sportcsarnok kivitelezése Kazincbarcikán

A földmunkákkal kezdték meg a szalézi sportcsarnok és közösségi ház építését Kazincbarcikán. Az építkezés kezdete alkalmából július 8-án sajtótájékoztatót tartottak a kivitelezés helyszínén a projekt résztvevői. Jelen volt többek között Vitális Gábor tartományfőnöki vikárius, kazincbarcikai plébános, Szitka Péter, Kazincbarcika polgármestere, Demeter Zoltán országgyűlési képviselő, Nyíri Botond, a kivitelező Magyar-Bau Holding Zrt. igazgatósági tagja.

Hosszas háttér- és papírmunka után végre elkezdődött a kazincbarcikai Don Bosco Sportközpont beruházásának látványos része is. Sajtótájékoztató keretében történt meg az első kapavágás a területen, melyre oly sokat várt már mindenki. Mindamellet, hogy végre megfelelő körülmények között tarthatják a testnevelés órákat a két szalézi fenntartású iskola diákjainak, a Magyar Szalézi Tartomány által megálmodott létesítmény igazi kuriózum lesz a város életében, hiszen nem „egyszerű” tornacsarnok, hanem sport- és szabadidőközpont épül a kikapcsolódni, sportolni vágyó barcikaiaknak. Ahogyan Vitális Gábor atya is kiemelte az eseményen, nagy öröm és jelzés értékű az is, hogy a munkálatok a szalézi rendet alapító Bosco Szent János születése 200. évfordulójának évében kezdődhetnek el. Régóta dédelgett álom indult el tehát a megvalósulás útján július 8-án, amikor munkagépek hada vette birtokba a Völgy parkot. Sok-sok türelmet és még egy picit kitartást kérünk mindenkitől, hogy aztán 2016. áprilisában együtt ünnepelhessünk és örvendezhessünk az új és egyszerű Don Bosco Sportközpontunkban.

Mogyoród – Nyári Napközi Oratórium

Előttünk jártak, velünk járnak

Az első misszionárius csoport érkezésének tizedik évfordulójára

A napokban a kezembe került egy régi szalézi újság, a *Szentkereszt Visszhang* 1936 áprilisi száma, amely közli, hogy új magyar szalézi misszionáriusok indulnak távoli országokba: „Augusztus 25-én este 8 órakor indul a Déli pályaudvarról három kedves rendtársunk, Vándor József újmisé, Kökény Ernő teológus és Nagy József testvér. Mindhárman a szülői és rendtársi szeretettel kísérvé indulnak a sok áldozatot kívánó vállalkozásra.”

Elgondolkoztam azon, hogy az 1913-ban megérkező magyar szaléziak milyen nagylelkűek voltak! Még meg sem erősödtek igazán, máris képesek voltak vállalni, hogy misszióba küldenek rendtársakat. Az archívumban lapozgatva a régi iratokat megdöbbenő, hogy ez a kis Magyar Szalézi Tartomány képes volt több tucat szalézit küldeni a Távols-Keletre, vagy Dél-Amerikába! Ezek a bátor magyar szaléziak vitték el a távoli országokba magyar lelkesedéssel a szaléziak hírét. Sok magyar szalézi tette hazánkat ismertté külföldön. Kínában Kirschner Antal, Kapczár testvér, Dél-Amerikában több magyar szalézi, így Isten szolgája Vándor József, no meg az utolsó magyar misszionárius, Kóczán Ákos. De kimagasló érdemeket szerzett Nagy József szalézi testvér Japánban, Végh Bertalan atya pedig a Dominikai Köztársaságban, ahol az ő nevét viseli egy modern műszaki iskola. Utoljára 1948-ban indultak magyar szaléziak külhoni misszióba. Sajnos 1950

A Magyarországra induló első misszionáriusok csoportja 2005-ben Colle Don Boscón, az üdvözülésükre kiutazó magyar küldöttséggel

-ben itthon megszűnt létezni a Magyar Szalézi Tartomány, és Magyarország is missziós ország lett az ezt követő évtizedek alatt. 1956-ban a forradalom után több rendtársunk is külföldre távozott és különböző országokban kapcsolódott be a szalézi munkába. Bátran állítom, hogy ők is dicsőséget szereztek a magyar névnek. Csak néhányat említek meg itt: Antal János, volt tartományfőnököt, aki a rend egyetemes katekistája lett és Szőke János atyát, akinek tevékenységét nem kell részleteznem, hiszen jól ismerik hazánkban. Ma már csak egy szalézi él külföldön a régié közül.

Hála a Jóistennek, a magyar szaléziak

meg tudtak felelni mindenféle körülmények között. Elődeink bátran, önzetlenül indultak el a nagyvilágba, hogy Don Bosco lelkületével dolgozzanak.

A Jóisten most, a megváltozott körülmények között viszonzza a magyarok akkori nagylelkűségét. Most nekünk van szükségünk misszionáriusokra. Rendfőnök atyánk megértette és elfogadta kérésünket és lelkes misszionáriusokat küldött hazánkba.

Június 27-én kedves ünnep volt az Óbudai Rendházban. Az esti szentmisében hálát adtunk Istennek, hogy tíz évvel ezelőtt megérkezett hozzánk az első missziós csoport Indiából és Vietnamból. Tran Si Nghi Frenc atya, aki most az óbudai házunk igazgatója, frissen szentelt papként érkezett 2005-ben hozzánk, három vietnami misszionárius szalézival.

A szentmise után köszöntötték Frenc atyát, másik három vietnami rendtársával együtt. Örömmel fogadtuk őket tíz évvel ezelőtt, de tíz év után is nagy lelkesedéssel és hálával köszöntük meg nekik, hogy vállalkoztak rá, hogy hazánkba jöjjenek. A mi kis tartományunk köszöni nekik, és a többi misszionáriusnak a lelkes munkát! Köszönjük, hogy megtanulták a mi nehéz nyelvünket, hogy bekapcsolódtak a szalézi munkába és velünk együtt építik itt, Magyarországon a szalézi életet! Mi, magyarok hálásak vagyunk ezért nekik, és megbecsüljük őket!

Óbuda—Ferenc atya tízéves szentelési évfordulója

Tehetségdonozó tábor a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium hetedik osztályosai számára

Jósvafőn került megrendezésre 2015. május 26–29 között az erdei iskola programsorozat, mely az Emberi Erőforrás Támogatáskezelő által kiírt, valamint megnyert pályázat segítségével jöhetett létre.

„2015 A fény nemzetközi éve” projekt részeként „munkába fogtuk a fényt” és megfigyeltük, megismertük az Aggteleki Nemzeti Park mikro-, valamint makroszkópos élővilágát.

A Kúria Oktatóközpont a gyermekek életkori sajátosságainak, érdeklődésének megfelelően állította össze és bonyolította le az érdekesebbnél érdekesebb programokat.

Túrátunk felszínen (árnyas erdőtől a napfényes sziklagyepéig, megfigyelve hogyan befolyásolja a fény a különböző élőhelyek élővilágát) és a felszín alatt (a Baradla-barlang vöröstói szakaszán szembesültünk a barlangi ökológiai jellemzőkkel).

A kozmikus fény üzeneteként, hallhattunk előadást a környezetvédelem, a csillagászat fontosságáról, részesei lehettünk interaktív természetvédelmi foglalkozásnak, és távcsöves napmegfigyelésnek.

Munkába fogtuk a fényt, és vizsgálatokat végeztünk nagyítókkal, mikroszkópokkal. Az avarvizsgálat során a diákok több mint 10féle állatfajt ismerhettek meg közelebbről (százlábú, ezerlábú, ugróvillás, drótféreg, atka, rovarlárva, ormányosbogár, fülbemászó, hangyák, pókok, csupasz és házas csigák, stb.). A biotikus vízminősítés egyik legérdekesebb része az állatok kihalásza a Jósza patakából, majd a kerekcsigák, piócák, patakcsigák, apróbb halak, stb. megfigyelése volt.

Végül játékos vetélkedő, témafeldolgozás zárta az erdei iskolát, felelevenítve, megerősítve a látottakat, hallottakat.

Elismerően kell szólnunk a szállást adó Tengerszem Szálloda, valamint az étkezést biztosító Jósza Étterem magas színvonalú kiszolgálásáról és rugalmasságáról, ahogyan ezekhez a gyermekekhez, és a folyamatosan változó programokhoz mosolyogva alkalmazkodtak.

Ismételten köszönjük az EMET-nek a támogatást, a diákok és mi, kísérő pedagógusok is felejthetetlen napokat töltöttünk a természetben, fényben és fény nélkül.

Lesóné Molnár Enikő és Kirner Gábor szaktanárok

Határtalanul! program

„Magyarnak lenni büszke gyönyörűség”

A Nemzeti Összetartozás Napján a nyergesújfalvai Szalézi-Irinyi Középiskolában a Határtalanul! pályázathoz kapcsolódóan Téma napot tartottak, ahol a vendég az erdélyi Kallós Zoltán Alapítvány elnöke, Balázs Bécsi Gyöngyi és a szórvány-magyar kollégium kis és nagy diákjai voltak. Visszapillantottak az időben a 95 évvel ezelőtti eseményekre, majd a 7. A osztály Határtalanul! kirándulásáról láthattak és hallhattak beszámolót. „Lélektől lélekgig” Balázs Bécsi Gyöngyi számolt be a magyarságmentő missziójukról, majd a válaszüti gyerekek adtak műsort, Wass Albert meséket és gyönyörű népdalokat hallhattak 1–3. osztályos tanulók előadásában. Ezután emlékfa ültetés következett, annak a tölgyfának a csemetéje került az iskola kertjébe, amit Kallós Zoli bácsi 7 éves korában ültetett. A Téma napot tánc és népi játék tanulás zárta. Délután a vendégek és a 7. osztályosok közös kirándulása következett Esztergomba, majd pedig Péli fildszentkereszten vidám játék következett, végül a napot az egyik szülő pincéjénél közös vacsora zárta. A vendégek pénteken hajnalban keltek útra. Jó volt együtt járni a Határtalan szeretet útján!

Jó volt tovább építeni azt a kapcsolatot, ami évekkal ezelőtt elindult, közös táborozással, a nyergesiek segítettek a válaszütiak táboroztatásában, Ábrahám Béla tartományfőnök atya felkarolta ezt a nemes ügyet. Majd Lux Ambrus igazgató testvérintézményi megállapodást kötött a Kallós Zoltán Alapítvánnyal, aztán az animátorok is útra keltek Válaszútra, már Claudius atya vezetésével. A Határtalanul! pályázatok során mindig 2 éjszakát Válaszúton töltenek a nyergesi diákok, hogy megismerkedjenek az ottani bentlakós kisdíákokkal, közös programokon vegyenek részt, együtt énekeljenek, táncoljanak. Több osztály is ebben az évben a határon túli területek megismerését választotta úti célul, így a 11. H és a 8. H osztály is megismerhette a „válaszüti csodát”, Kallós Zoltán egyedülálló néprajzi gyűjteményét.

**BoscoFeszt 2015
Péligödszentkereszt**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4900 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 77; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB

Tördelés és nyomdai előkészítés: TypoMix Bohner Ferenc

A címlapon: A Szalézi Nyári Napközi Oratóriumok Találkozójának résztvevői Péligödszentkeresztben

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.